

പൂർവ്വലോകത്തിനും, സുഖാവഹമായ വിശ്വാസത്തോടും, സ
 മൃതന്തർവ്വരമിയുമായ ഞാൻ അനുവിതായി കാലചക്ര
 ത്തെ നയിച്ചുവരുന്നു. സർവ്വലോകത്തിലും ഏതെങ്കിലും
 കർമ്മങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കണം. എന്റെ ഉദാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ച
 നിങ്ങളും ക്ലേശിച്ചിരിക്കാം. അതു നിനക്കു സുഖവും ശ്രേയസ്സുമാക്കിട്ടു വരികയുള്ളൂ. ലോകത്തിൽ കാ
 ണത്ത സർവ്വപരാചരങ്ങളിലും എന്റെ ആത്മാവുണ്ടാ
 പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്തെന്ന് അറിയണം. സ
 ഖ്യലോകപിതാമഹനായ ബ്രഹ്മാവ്യം എന്റെ മേന്മയെ
 മാണ്. ചതുർത്ഥഗുണങ്ങൾ മോക്ഷത്തിലും പ്രാവശ്യം പരിവ
 ര്ത്തനമെടുത്തതുവരെയും ബ്രഹ്മാവ്യ ഭൂതങ്ങളെ മോക്ഷി
 ക്കിച്ചുകൊണ്ട് ഉറങ്ങിക്കിടക്കും. അക്കാലചക്രവും ഞാൻ
 ഇവിടെ ഇങ്ങിനെത്തന്നെ വാഴുക. ബ്രഹ്മാവ്യം ഉണർ
 ന്നതുവരെ ഞാൻ ഈ ശിശുരൂപത്തിൽത്തന്നെ കിട
 കും. ബ്രഹ്മാവ്യമായി വന്ന നിനക്കു വരം തന്നതു അതാ
 ണ്. സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളെല്ലാം നശിച്ചു ഏതും കടമ
 കടലായിത്തീരുകയാൽ നീ കാത്തുനോക്കുന്ന കണ്ടു ഞാൻ
 നിനക്കു ജഗത്തിനെ കാണിച്ചുതന്നു. എന്റെ ശരീര
 ത്തിനുള്ളിൽ കടന്നു ലോകം മുഴുവൻ കണ്ടു നീ വിസ്മി
 തനായി നിന്നതല്ലാതെ, തെരുവു ഗ്രാമിച്ചില്ല. അതു
 മകാണ്ടു നിന്നെ ഉടൻ വെളിയിൽ വിട്ടു, സുന്ദരാംശുപോ
 യും അരിയുവൻ വയ്യാത്ത ആത്മതത്വം നിനക്കു പര
 മമുദനം. ബ്രഹ്മാവ്യം ഉണർന്നതുവരെ നീ ഇവിടെ
 വിശ്വാസപൂർവ്വം സസുഖം സഞ്ചരിച്ചുകൊള്ളുക. പിതാ
 മഹൻ ഉണർന്നാൽ എന്തിനാൽ മോക്ഷമുണ്ടാകും

ആരംഭിക്കാം. പഞ്ചമൃതങ്ങളും സർവ്വവദാചരങ്ങളും ആ
 പ്പോൾ വീണ്ടെടുക്കുക.”

ആ പരമാർത്ഥതനന്തരം ദൈവൻ മഹാകാലനായനോ
 ട് ഇത്രയും വിസ്മയിച്ചു പറഞ്ഞിട്ട് അവിടെ മറഞ്ഞു
 പോയി.

ൻ. ആംഗിരസം.

പണ്ടു മഹാഭാഗനായ അംഗിരസ്സ് ആശ്രമസ്ഥനായി അത്യഗ്രതപസ്സിൽ ഏല്പട്ടുകയുണ്ടായി. ആ തപസ്സാൽ അദ്ദേഹം ഹവ്യവാനെന്ന കവിക്കുറുകൾ ഉജ്ജ്വലിച്ചു സൂര്യനെപ്പോലെ ജഗത്തു മുഴുവൻ പ്രകാശിപ്പിച്ചു. അംഗിരസ്സിന്റെ തേജസ്സാൽ ജലത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു തപസ്സുപെന്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചൂടുപൊരുഷവാൻ കഴിയാത്ത ഏറ്റവും തളസ് മണം തിരിച്ചുപിന്താത്ത നിലയിലായി. ലോകങ്ങൾക്കായി മഹാഭാഗിയായ ബ്രഹ്മാവു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും തപസ്സിൽ തപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തനിക്ക് അഗ്നിതപം നഷ്ടമായിപ്പോയി എന്നും തെളുപ്പിയായ അഗ്നി വിചാരിക്കയും താൻ വീണ്ടും അഗ്നിയാവണ്ടു് ഏൽക്കുകയെന്നു ചിന്തിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ അഗ്നിയെപ്പോലെ ലോകങ്ങളെ തപിപ്പിക്കുന്ന ആ മഹാമുനിയെ കണ്ടെത്തി. ചെട്ടനെന്നായ അഗ്നി തെല്ലൊന്നു മരവിവിന.

അംഗിരസ്സ് — അല്ലയോ ലോകഭാവന, ഉദൻ ചവാൻ

ഒന്നു വീണ്ടും അഗ്നിക്കായി കൊള്ളുക. കെട്ടുലോകത്വത്തിലെ സർവ്വതന്ത്രങ്ങളും കവരുന്ന അറിയും. തിരികെ നശനനായ കവരുന്ന പ്രഗമമായി ബ്രഹ്മരൂപ സൃഷ്ടിച്ച അഗ്നി. കവരൻ സ്വസ്ഥനാത്തിൽ അവിളംബം പ്രവേശിച്ചുവെന്ന്!

അഗ്നി—ഞാൻ രാജാക്കന്മാർ കീഴ്ത്തിയിരുന്നതായിപ്പോയി. ഓരോ ഹൃദയം നന്നായിത്തീർന്നു. ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ വേദനയോടെ വാക്കുകൾ അറിയുന്നതു്, എന്തെന്നല്ല. അല്ലാതെ പ്രജാവതിപുത്രം, ഞാൻ എന്റെ അഗ്നിപരത വേദനിൽപ്പോലും. ഓരോ തന്നെ പ്രഥമകാലത്തേ അഗ്നിപരതം. ഞാൻ ദിനിയനായി നിന്നുകൊള്ളാം.

കേംഗിമണ്ണ്—പ്രമുഖരായ സാമൂഹികരായ ഭരണിസ്സി
നെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു ജവാൻ തലമുറാധികാരയ ആ
ഗ്നിതരതിത്തന്നെ വത്തിച്ചു വന്നു ചെത്തുമാം. ആ
കെൻ ദേവസ്സു കൈക്കൊണ്ട് അടീടന പുത്രരവ
ത്തിൽ ജവാൻ അഗ്നതരയില്ലാമിടയും അറൻ മ
വാക്കൻ പ്രമുഖപുത്രനെന്ന സിദ്ധതിൽ അഗ്നിത
ത്തെ വഹിക്കയും ചെയ്യാം.

അക്കിനെയാവട്ടെ ഏതാ ഭാരതാവസ്സു സമ്മതിച്ചു.
അന്നു മുതൽ അഗ്നി അംഗീകൃത്തിന്റെ പുത്രനായി ബ്രഹ്മ-
സ്മൃതിയെന്ന സംജ്ഞ ലഭിച്ചു. അംഗീകൃത്തിന്റേ അ-
ഗ്നിക്കു ബ്രഹ്മദൈവമെന്നും അഗ്നിയിൽനിന്ന് അംഗീക-
ര്യമായ ദൈവങ്ങളായും അഗ്നി അംഗീകൃതിന്റെയും
അംഗീകൃത്ത് അഗ്നിയുടെയും പ്രഥമപുത്രനെ എന്നും

കൊണ്ടു ദേവന്മാർ ശരിയല്ല. ആംഗിരസ്സി പദത്തെ
 തു കേട്ടു ബ്രഹ്മസ്മിതിയ തങ്ങളുടെ ഗുരുവായി വരിച്ചു.
 ബ്രഹ്മാവിന്റെ തു നീയപുത്രനാൻ ആംഗിരസ്സി സ
 കയെ പരിഗ്രഹിച്ചു. സൂത്രമൊവാൻ ആംഗിരസ്സ്.
 സഭയാവട്ടെ സംവത്സാരമുണ്ടായ കാലത്തിന്റെ അ
 ധിഭേദതയാൻ. സഭയിൽനിന്നു മഹത്തായ യശസ്സും
 മഹത്തായ ശരീരതേജസ്സും മഹത്തായ വേദാജ്ഞാനവും
 മഹത്തായ സങ്കല്പാദിരൂപവും മഹത്തായ വിചാരവും
 മഹത്തായ പ്രതിജ്ഞയും ചേർന്ന ബ്രഹ്മസ്മിതി ജനിച്ചു. വി
 രാധാത്തമാവാൻ ബ്രഹ്മസ്മിതി. രൂപംകൊണ്ട് അതിര
 റാവറാൻ ആംഗിരസ്സിന്റെ അപത്യങ്ങളെല്ലാം. മഹ
 മതീഭവിയാൻ ആംഗിരസ്സിന്റെ പ്രഥമപുത്രി. മ
 നമതി എന്താൽ സൂര്യനോടുകൂടിയവർ എന്നർത്ഥം.
 ദിവസത്തിന്റെ അധിഭേദതയാൻ ആ പുത്രി. മി
 തീയപുത്രി രാത്രിയുടെ അധിഭേദതയായ മാഗതാ
 ണ്. സൂര്യപ്പിയിൽ ചേർന്നു തളച്ച് തിടന്നതിനാൽ
 ആ പട്ടിൽ സൂര്യജീവികൾക്കും മാഗ (പ്രഭാ)മുണ്ടാകുന്ന
 തുകൊണ്ടും രാത്രിയുടെ ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തി
 ലുള്ള ഇരസന്ധ്യകളിലും മാഗം (ചരാട്ട്) ചേരുന്ന
 തുകൊണ്ടുമാണ് അവർക്കു മാഗതെന്നു പേരുണ്ടായത്.
 തു നീയപുത്രി സിന്ധിവാചിയാൻ. കപട്ടീസുകയെന്നും
 അർദ്ധരക്കു പേരുണ്ട്. ഈ പേരുണ്ടായത് അവർക്കു
 ദുര്യോധനനെ ചന്ദ്രക്കല ധരിക്കുകകൊണ്ടാണു്. ആ
 ചന്ദ്രക്കല മിക്കവാറും ദുഷ്ടവും ഏതാണ്ട് അദൃശ്യവും
 ആയ രീതിയിൽ ആ സൂര്യമാകയാൽ സിന്ധിവാചി

ഏറ്റവും തനുവാണെന്നു പറയുന്നു. അമാവാസിക്ക് ഭൂതങ്ങളു ചതുർശിയുടെ അധിഭേവതയാണിവർ. നാലാകത്തെ മകൾ അർപ്പിച്ചുതിയും അഞ്ചാമത്തെയും ഹവിഷ്വതിയും ആറാമത്തെയും മഹിഷ്വതിയുമാണ്. മാത്രിയിൽ കൂടിയും മനങ്ങൾക്കു ചുറ്റുമുള്ളവയെ കാണാ വുന്നധിയം ചന്ദ്രപ്രകാശത്താടുകൂടിയ പെരുണ്ണമാസി ചതുർശിയുടെ അധിഭേവതയാണു് അർപ്പിച്ചുതി. ഹവിഷ്വതി ഹവിസ്സുകൾക്കൊക്കെ ഭേദതകളെ യജിക്കുന്ന പെരുണ്ണമാസിപ്രഥമയുടേയും, മഹിഷ്വതി വൃതാർദ്ധമായ പെരുണ്ണമാസിപഞ്ചമിയുടേയും അധിഭേവതകളാണു്. അംഗിരസ്സിന്റെ സപ്തമപുത്രിയായ മഹാമിത്രയാണു് സേമയാഗാദികളിൽ ഭീഷ്മതിയായി വിചാരമായ അമാവാസിയുടെ അധിഭേവത. അമാവാസിക്കുശേഷമുള്ള പ്രഥമയുടെ അധിഭേവതയായ കളുവാണു് അംഗിരസ്സിന്റെ ഏട്ടാമത്തെ മകൾ. ഏകകലയുടേകൂടിയ അല്ലാംശവതിയാണവർ.

ചന്ദ്രനാൽ ആക്രമിക്കപ്പെടുകയാൽ ചന്ദ്രമാസി എന്നു പേരാടുകൂടിയ യാസിനിനായ താരയാണു ബുദ്ധസ്തിയുടെ മാതൃ. താര ആദ്യ പൂണ്യാഗ്നികളേയും സഹഹരണ ഒരു പുത്രിയേയും പ്രസവിച്ചു. ഇവരിൽ പ്രഥമപുത്രനായ ശംഭുവിനാണു് ആഹുതികളിൽ ആദ്യം ഹവിസ്സു നൽകേണ്ടതു്. അമാവാസി, പെരുണ്ണമാസി, പശുരേധം, അശ്വരേധം ഏന്തിയതിചല്ലാം പ്രഥമം ശംഭുവിനാണു്. അനേകപ്രകേരം ചേർന്ന ഭീഷ്മപാലകളാടുകൂടിയ മഹാവൃതനും വീര്യവാനുമായ

തം അഗ്നിയാണു ശരയു. ധർമ്മപുത്രനും സുന്ദരീണവു
 മായ സത്യനാണു സരയുവിന്റെ ഭാര്യ. അധ്വാനത്തിൽ
 പ്രഥമരായ ആജ്യഭാഗത്തിന് അധികാരിയാകു മെ
 പോകുന്നു എല്ലാ വേഷസ്തമാസത്തിലും സ്രവത്തിലെടുക്കു
 കുന്ന പ്രഥമരായ ഹവിസ്സിന്റെ ദിവ്യതയായ മരണ
 നും ശരയുവിന്റെ പുത്രനാണു്. മരണനും പുത്ര
 നും മരണനനുരന്തരയാണു പേര്. മഹാമുഖഭാരതൃപം
 കൊണ്ടു മഹാനാണു് ഈ അഗ്നി. ശരയുവിന്റെ പത്നി
 വിരാഗ്നിയുടെ ഭാര്യയായ വിരയാണു്. വിരാഗ്നിക്ക്
 ആജ്യംകൊണ്ടു് ഈ സ്രവമെന്നുപോലെയാണു്.
 അഗ്നിക്ക് കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ സ്രവമെന്നാണല്ലോ
 വിരയ്ക്കു് ഹവിസ്സു കൊടുക്കുന്നു. മഥ പ്രഭു് മഥാധ്വാനന്
 കുംഭമെസ്സു് ഏന്നീ പേരുകൾ കൂടിയും വിരണുണ്. വി
 മൻ തന്റെ ഭാര്യയായ സരയുവിൽ സിദ്ധിയെ ജനി
 പ്പിച്ചു. ഈ സിദ്ധി സ്വന്തം പ്രയോഗ് സൃഷ്ടനെ ആവ
 മണമെടുത്തിരിക്കുന്നു. ആഹസ്തതിയുടെ മഹാമരത പു
 ത്രനാണു ശ്രീകൊണ്ടും യശസ്സുകൊണ്ടും വല്ലസ്തുകൊ
 ണ്ടും നിത്യം വിളങ്ങുന്ന നിശ്ചയനൻ. ഈ അഗ്നി പൂ
 മിവിരുടെ സമമചര്യംകൊണ്ടു വാക്കിന്റെ അധിദേ
 വതയാത. വിശുദ്ധനും തേജസ്വിയും പാപഹീനനും
 നിഷ്കുലനായ സത്യനാണു നിശ്ചയനന്റെ പുത്രൻ.
 സത്യൻ വാചകബന്ധകന്മാരാണ്. സത്യനു നിഷ്കു
 ലനകൂടിയും പേരുണ്. കരയുന്ന ജീവികളെ ആശ്വ
 സിപ്പിക്കയും ഹൃദയമരങ്ങളെ ശോധിപ്പിക്കയും വിന്ദു
 തി ചെയ്യുന്നു. സത്യപുത്രനായ സ്വന്തൻ ജനങ്ങളെ വേർ

നമ്മുടെ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി മറ്റൊരു തരത്തിൽ മെ-
ത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തുകൊണ്ടു യുദ്ധത്തിൽ ശത്രുക്കളെ
മകുല്ലനായ ധനമുണ്ടാക്കിത്തന്നു. ശത്രുക്കൾ, ആ
മിഥ്യയെ മരുതയായവയുടെ അധിപതിയെന്നും അറിയുക
തന്നെ. സമാധാനത്തിന്റെ ഇതിയപത്രം ഉപരിയെ എ-
ന്നാണു പേര്. മരുതയെ അറിയാതെ നയിക്കുകയാണു
അതുപോലെ ഈ അഗതിക്കുണ്ടാകുന്നത്. പരമാർത്ഥത്തിൽനി-
ന്നു പ്രാണനെയും പ്രണയിതനിന്നു ശരീരത്തെയും ശ-
രീരത്തിൽനിന്നു കർമ്മത്തെയും ഈ അഗതി ഉയർത്തുന്നു.
മരുതയെക്കൂടി ഈ പ്രാണകയയെ അറിയിച്ചിട്ടുള്ള
ഈ അഗതികളെ ഉപദേശിക്കുന്നവർ സമാധാനം ന-
ൽക്കുന്നതും ഉപദേശമാണ്.

കാശ്യവൻ, വസിഷ്ഠൻ, പ്രാണപുത്രനായ പ്രാ-
ണൻ, ച്യവനൻ, സമൃദ്ധകൻ എന്നീ അഞ്ചുഗതികൾ
ധർമ്മത്തിനും അശസ്സതയ്ക്കും ബ്രഹ്മജ്ഞാനമായ പുത്രൻ
അറിയുകയാണുണ്ടെന്നു ബ്രഹ്മവേദം തിരുവെണ്ണപ്പെട്ടതാ-
ണായി. പ്രതിസ്ഥിതം പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു നൽ-
കിത്തകൾ മരുതയെ വിവിധരൂപങ്ങളോടുകൂടി. ബ്രഹ്മ-
തത്വ സർവ്വതന്നെ പ്രാണിയെന്നുകൊണ്ടാണു അറിയുക
യുണ്ടു്. ആ തവസ്സാൽ ജഗൽസൃഷ്ടിക്കുണ്ടായും അഗതി-
കൾക്കു തേജോമന്തനമായ ഒരു പഞ്ചവസ്ത്രിയെ സമാ-
ധാനമായി. ഏതിനിമേലാലും ശിഷ്യം സർവ്വസന്നി-
തംകൂടായ യാഗമുണ്ടും സ്വർഗ്ഗകാരനും കലൻ ത-
ന്നും അമ്മിതനെന്നുമുള്ള നേത്രമുണ്ടു കറുത്ത കാമുക

ബലവത്തായ പഞ്ചവണ്ണാദിവന് പഞ്ചവണ്ണനേ-
 ന്നും തലസ്സെന്തും പെരുങ്ങി. പിതൃകുടുംബ പ്രജക-
 രള സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ആവിർഭവിച്ച ആ മഹാതപാസ്വി പ-
 തിനാതിരും വർഷം തലസ്സുചെയ്ത ഭാരംപോവകകനാ
 വിളിച്ചു. മൃഗാവിൽനിന്നും ശിസ്സിൽനിന്നും ആയു-
 സ്സിനെ വേഗത്തിൽ ഹരിക്കുന്ന അഹോരാത്രദൈവക-
 രളയ ബൃഹത്തിനെയും മഹത്തരനെയും നാരിയിൽനി-
 ന്ൻ അഹംകാരാധിഭവതായ ഇദ്ദനെയും ബലത്തിൽ
 നിന്ന് ഇന്ദ്രനെയും പ്രാണനിൽനിന്നു പ്രാണൻ വര-
 യ വഹി എന്തിവരെയും കൈകളിൽനിന്നു പ്രകൃതക-
 രളങ്ങളുടെ അധിഭവതകളായ രണ്ടനദിതന്മാരെയും മ-
 റംഗത്തിൽനിന്നു മനസ്സിൽനിന്നും പഞ്ചവണ്ണിയങ്ങളു-
 രളയും ദൈവതകളായ ആറു വിശ്വകളെയും പഞ്ചഭൂതങ്ങ-
 ലേയും ഉദാഹരിതകിൽപ്പിന്നെ ആ പഞ്ചവണ്ണനായ ത-
 പൻ പിതൃകുടുംബമായി അഞ്ചു പുത്രന്മാരെ കൊടുത്തു.
 വസിഷ്ഠൻ പ്രാണിധിയും കാശ്യപൻ മഹത്തരനും ചു-
 വനൻ യഥാർത്ഥ മഹത്തരനും സുവർണ്ണനിന്നു സൗമന്തരനും
 പ്രാണൻ ഉദാഹരണം പുത്രന്മാരായി. ഇതിനെ ഇ-
 തപുതന്മാരുടെ പരമ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടും തപൻ അടങ്ങിയില്ല.
 പിന്നീട്, സുരീകൻ, അതിഭീകൻ, ഭീകൻ ഭീമബലൻ,
 എന്തിങ്ങിനെയും, സമന്തൻ സമിത്രവരൻ മിത്രമന്തൻ
 മിത്രവർമ്മൻ മിത്രധർമ്മാ എന്തിങ്ങിനെയും സുപ്രവി-
 രൻ, വിരൻ സുവേശൻ, സുവർണ്ണൻ സൗമന്താ എ-
 ന്തിങ്ങിനെയും അയ്യഞ്ചുപോയി മയ്യുന്ന കൂട്ടരെ ത-
 പൻ സൃഷ്ടിച്ചു. യോഗവൃത്തങ്ങളെ മോഷ്ടിക്കയും ഹവി-

മായ സർവ്വം മംഗളത്തെ ചെയ്യുന്നു. തപന മന്ദാ
 വസ്സിൽ അത്യന്തം വർദ്ധിച്ചു കണ്ട ചന്ദ്രപേരുത്തെ ക
 ശ്വേച്ഛുചരണത്തി പുറത്തു വെട്ടുന്നതി അറിയിച്ചു. ഭേ
 ഹിഷ്ഠിയിൽ പുഴ ചേർന്ന അഗ്നിയാണ് ഉദാസര്യ. മ
 നവെന്ന അഗ്നി പ്രഭാവതിപരത്ത ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.
 വേദിമന്ദാത്ത ബ്രഹ്മണർ ദീപ്തൻ മഹാപ്രഭവൻ
 യ്ക്കു അവസ്ഥ്യൻ അഭി ഏന്തി അഗ്നികളെക്കുറിച്ചു
 പറഞ്ഞുകൊണ്ടുണ്ട്. പുറത്തു, ഉദാസര്യ, മന്ദാ, ശം
 ഭ, ആവസ്ഥ്യൻ ഏന്തി ചന്ദ്രവതം തപൻ വീണ്ടു സൃ
 ഷ്ടിച്ച മഹാവിഷ്ണുനാമം സ്വർണ്ണരൂപപ്രഭാവം സോമ
 അഗ്നികളും ആയ അഗ്നികളാണ്. തപൻ തന്നെ ച
 ലപല ഭക്ത്യന്തരായ വോരന്തായ അസുരന്തരായും
 പിന്നെയും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അസുരന്തകൾക്കു പരി
 ശ്രാന്തമായ സൂര്യൻ അഗ്നിപർവ്വതത്തിൽ പെട്ടതും. ത
 പസ്സിൽനിന്നു പുറത്തായ മന്ദവിന്ദ അഗ്നിശസ്സിൽനിന്നു
 മഹാപ്രഭവം വേർപെടാതി. ആ മന്ദവിന്ദ വേദപര
 മന്തരായ വിപ്രന്തർ ആഹുതമാനവെന്നും കിത്തി
 അന്നും സൂര്യപത്രിതായ ആഹുതമാനവായും സപ്രഭസ്സും
 മഹാവിഷ്ണു മഹാശാലാണ്. അവരിൽ ആദ്യ പുത്ര
 നായെന്നായി. മറ്റുള്ളവരായ. കൃഷ്ണശാലാലും ബ
 ലം കൊടുക്കുന്ന ബലമന്തരായ സപ്രഭസ്സുടെ പ്രഥമപു
 ത്രൻ. സർവ്വഭൂതങ്ങളും ആഹുതിയ പ്രഭവകാലത്തു ദാത
 നായി ക്രോധിക്കുന്ന കന്യവെന്ന അഗ്നി ദ്വിതി
 യ പുത്രനാണ്. വിഷ്ണുവെന്ന വേദമഹാശാല അമാവശ
 സിയിലും വേദശാലാസന്ധിയിലും ഹവിസ്സിൽ അധികം

ദിനായ അഗ്നിമാന്ത സപ്രഭുക്കൾ മൂന്നാമത്തെ കേ-
 നായ ഗുതിമാൻ. ഇന്ദ്രാമാട്ടി അഗ്നി സമാനത്തി-
 ന്ന അവിസ്സൽക്കുന്ന മേത്രയന്നനായ അഗ്നി രാ-
 ത്തൽക്കായുടെ പ്രഥമപുത്രന്മാർ. ചിതിയപുത്രൻ
 ചാതുർമാസ്യത്തിൽ അവിസ്സൽക്കട്ടുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനത്തു
 മുഖ്യനായ വിശ്വദേവൻ, തൃതീയപുത്രൻ ചോതുര-
 ക്കാൽ കോമിതനായ സുരഭിമാൻ. ഭാ.യമെന്ന കേ-
 വിന്റെ മൂന്നാമത്തെ അത്യന്ത നീല രോമിണിയെ
 ന്ന കന്യകയായും സേരോണിയായും വേറെ മറ്റു ച-
 ണ്ഡികളായും പ്രസവിച്ചു. ചാതുർമാസ്യത്തിൽ പത്മ-
 ന്യയെത്തൊഴി അഗ്നിമയ്ക്കു അവിസ്സൽക്കുന്ന ശ്രീരോ-
 ത്ത കൈവശപാദനം സമ്പൂർണ്ണമായിപ്പോന്നതും പദ്മി-
 കുന്ന വിശ്വപതിയും ദേവീകളുടെ പ്രാണനെ അഗ്നി-
 ത്താൽക്കായുടെ ശബ്ദരൂപഗുണങ്ങളായും പ്രവ-
 ണ്ഡിപ്പിക്കുന്ന സന്നിധിതരും ഇതേയും തെളിഞ്ഞ മുള-
 കാളങ്ങളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുന്ന ദേവനായി, മൂത്തശ-
 നനെ മരിക്കുന്ന അകൽക്കുന്നായി, കാര്യകർമ്മ-
 കളെ കർമ്മമായി ക്രോധാശ്രിതനായി മുഖ്യയോഗപ്രവ-
 ണ്ഡകനായി കവിലക്കോലിയെന്ന പ്രകൃതനായ കവി
 ലാപനയും വിചിത്രകർമ്മങ്ങളിൽ മൂത്തശ്രീകലത്തു-
 വാൻ മൂതശരീരത്തെക്കുറിച്ചു അഗ്നിയും നിശയുടെ കേ-
 തമാണ്. ഇവയ്ക്കു പുറമെ, അത്യന്ത ഹിംസാ മുഖ്യതയു-
 ണ്ടെ കൈകൾക്കുള്ള സിദ്ധിത്തത്ത് എന്ന വിശിഷ്ട-
 ഗ്നയും അനുവിന്റെ പുത്രനായി. പ്രഭുക്കളെ അറിയി-
 ക്കാൻ പെണ്ണി അനു യിജ്ഞാപുരിപ്പുവിന്റെ കൈ-

അ ഹോലിണിയെ പ്രാപിക്കുകയായിട്ടുണ്ട്. മുൻപറഞ്ഞവരെ കൂടാതെ വേറെയും വല അണികളെ അറ തുറന്നിട്ടിട്ടുണ്ട്.

മുറ്റപ്പുറത്തുകിടക്കുന്ന അഗവേളിയിൽ കാരാടിച്ചു് അണി പരസ്യം സ്വീകരിക്കാൻ ഇടയാക്കാൻ ശുചി വരണിക്കും മറ്റു അണികൾ ഭക്തിഭാവത്തിൽ തട്ടി താൽ ചിതിവരണിക്കും നിവേഗസ്വഭാവമുള്ള അണികളെ കാരാണി കൊട്ടാൻ ശുചി വരണിക്കും രാജസ്വഭാവമുള്ള അണിയോഗത്തിൽ കൊട്ടത്തക്കതാൽ വസുന്തരി വരണിക്കും മേധാവിശ്വരണിന്റെ ജീവൻ നശിച്ചുപോയി എന്നു കേട്ടാൽ സുന്തരി വരണിക്കും ആത്മരായി ബ്രഹ്മണൻ മൂന്നു രാത്രി മുഴുവൻ ഹോലിക്കായിത്തന്നെ ഉത്തരണിക്കും, മേലപെണ്ണുമാസങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയായി നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് പതിമൂന്നാമത്തെ അണിക്കും അണി ഹോലാണിയിൽ സൂക്ഷിക്കാൻ തട്ടിതാൽ അണിമാൻ എന്നു വരണിക്കും അയ്യോകവാലംകൊണ്ടു തൂക്കി ചൊല്ലേണ്ടതും.

വെള്ളത്തിൽനിന്നു് അറിയുകകൊണ്ടു ആവനാതിക്കീഴെ സഹൻ ഏതെ അണിയുടെ പരമപ്രിയയായ അയ്യോണമുദിത. ഭർത്തവർഷ്വാകങ്ങളുടെ സ്വാമിയായ സഹൻ അയ്യോണത്തെ മേലുയർത്തുകയായി. ഇം മഹാജ്ഞാനായ അണി പൂമിപ്പാടി പഞ്ചതന്ത്രങ്ങളുടെയും അയ്യോണമുദി ചതുർവിധതന്ത്രങ്ങളുടെയും നാഥനാണു്. മഹേശ്വരൻ, സമഗ്രജ്ഞാനം, യശസ്സ്, ശ്രീ, അയ്യോണമുദി പഞ്ചം എന്നീ ആറു ഗുണങ്ങളും തിക

തന്നെ ഗോപാലനായി കയറേണ്ടുപിന്റായി നിത്യമേ
 ഈ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ അതുതന്നെ
 തന്നെത്തിൽ എന്തും പൂജിതനായ ഗോപനിയും ഈ
 ലോകത്തിൽ ഹോമിക്കുന്ന ഹവ്യത്തെക്കുറിച്ചും വഹിക്കു
 ന്ന കയോദാഗന്ധം, അപ്സാരനായ ബുദ്ധിയുടേയും അ
 ധിഭൂതനായ ലോകശ്രോതാക്കളുടെയും സംമതാവുര
 ണ്. അതുതന്നെ പൂത്രനായ ഭാരതൻ തുതൃതമ
 ക്കു ചൊല്ലിക്കുന്ന ചിതപണിയാതി. ഭാരതൻ നിയ
 തൻ എന്താകട്ടെയും പേരുണ്ട്. ആവന്റെ അറിവുക
 ക്കുതൻ വന്നപ്പോൾ ആ ചിതപണി അടക്കുന്നതാൽ
 അശുദ്ധമാകുമെന്നു ചേടിച്ചു സഹൻ നമുക്കുതീർത്ത് പ്ര
 ചേരിച്ചു. ദേവന്മാർ ഏപ്പോഴും അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടി
 രിക്കുന്ന അണിയാണു് ആവനായ സഹൻ. സഹ
 നെ കാണാതെ ദേവന്മാർ ദിക്കെങ്ങും തിരഞ്ഞുതുടങ്ങി.
 തന്നെ അപേക്ഷിച്ചുവന്നു ദേവന്മാരിൽ അഗമ്യനാ
 യ അഗ്നിരസ്സിനോടു് “ഞാൻ ദുർബ്ബലനാകയാൽ
 വീകുന്ന ചെറുത്തുകൊണ്ടു പിംഗാകനായ അണിയാ
 തി ദേവന്മാരായി ഹവ്യത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് എ
 ന്നീക്കു പ്രിയം ചെയ്താലും” എന്ന് അറിയിച്ചു. ത
 ന്റെ കലത്തിൽ ഭാരതൻ ഗോപനിയായി അറിയു
 കണ്ടുപോയ ലോകത്തു് സഹൻ പുറത്തു വന്നില്ല. മഹ
 അണി അഗ്നിരസ്സിനോടു ഓട്ടിയിൽനിന്നു മരണമിട
 തെന്നു വാങ്ങു. അപ്പോൾ സഹൻ കളിപ്പിടിക്കുന്ന
 ഇടം കണ്യങ്ങൾ അഗ്നിരസ്സിനെ അറിയിച്ചു. ഇതിൽ
 ആവനായ സഹൻ കണ്യങ്ങളെ നോക്കി “നിങ്ങൾ

ദേഹികൾക്കു പല രീതിയിലും കഷ്ടതയായിത്തീർന്നു
എന്നു ശരിയല്ല. അംഗിമസ്സിനോട് ആ അഗ്നി മുൻ
പറഞ്ഞതു് ആവർത്തിക്കേണ്ട ചെയ്യല്ല. ദേവന്മാർ ഹി
തവാക്കുകയെന്നൊണ്ണു സാരമാം. ചെയ്തിട്ടും ഹവസ്സി
വഹിക്കുവാൻ ഇച്ഛിക്കാതെ സഹൻ സ്വന്തം സ്ഥൂലം
ശരീരത്തെ കൃഷിക്കാരെങ്ങ ചെയ്തു്. ദേഹത്തുൾഗാനന്ത
രം സഹൻ കൃഷിയിൽ പ്രവേശിച്ചു പലപല ധാന്യക്ക
ളെ സൃഷ്ടിച്ചു. പൂനരംഭംകൾക്കു തേജോഗന്ധരമു
യും അന്ധ്യകൾക്കു ദേവദോഷവിനോദം ശ്ലോഘംകൾ
ക്കു സ്ഫടികത്തെയും വിത്തംകൾക്കു മന്തകത്തെയും
യകുതുകൾക്കു കാഷ്ടപാണിനാലോമങ്ങളെയും നാല
ത്തളക്കൊമ്പ് അരൂപകവങ്ങളെയും സിമകാളക്കൊമ്പു
പവിഴത്തെയും, ഇങ്ങിനെ തന്നെ ശരീരംകൾക്കു പ
ലധാന്യങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ചതിൽപ്പിന്നെ സഹൻ പര
മമായ തപസ്സിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ഭൂമി അംഗിം
സ്സു മുതലായവർ അവിടെ വന്നു തങ്ങളുടെ തപോബല
ത്താൽ സഹന്റെ തപസ്സു മുടക്കി. തപസ്സുതൽ സമ്പൂ
ണ്ണതമുസധിയായി അത്യന്തം ഉപലിഷ്ഠനാ അംഗിമസ്സി
നെന്നുണ്ടു വേടിച്ചു സഹൻ വീണ്ടും മഹാശ്ലവത്തിൽ
പ്രവേശിച്ചു. അഗ്നി നശിക്കയാൽ ജിതരാത്രിയ്ക്കായ്
സുരാരി സർവ്വലോകവും അംഗിമസ്സിനെ ശരണം പ്രാ
പിച്ചു് ആരാധന ചെയ്തു. ആ മഹാജി സർവ്വലോകങ്ങളും
അറക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ, മഹാശ്ലവത്തെ മറിച്ച് അഗ്നി
കൾക്കു ലോകങ്ങളെയെല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചു. അംഗിമസ്സു വി
ളിക്കയാൽ സഹൻ വന്നു് അഗ്നിതപത്തെ മെകേമററു

വിഷം സർപ്പങ്ങളുടെയും മറ്റുമുള്ളവയ്ക്കായി പല പ്ര
 വർത്തനങ്ങളും നാനാസ്ഥാനങ്ങളിലും സൃഷ്ടിച്ച ഭക്ഷണ
 ഞ്ചാരിയായി മുറവി നൽകുന്നു. സിന്ധുനദി, പഞ്ചാ
 ദം, ദേവിക, സംസ്ഥാനി, ഗംഗ, ശതകദ, സംസ്ഥ
 ഗംഗ, ചർമ്മപതി, മഹി, മേധു, ദാമ, തിമി
 താമ്രവതി, വേദവതി, കൈകി, താസം, നന്ദി
 ഗോദാവരി, വേണ, ഉപവേണ, ഹിമ, ബാഹു, മേ
 തി, സുപ്രഭാതം, കാലേരി, മുതലും, തുംഗവേണ, കൃ
 ത്തവേണ, കപില, ഗോണ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള പുണ്യ
 നദികൾ അഗ്നിസ്ഥാനങ്ങളിൽ കാതാകളാണ്.

അത്തരമുള്ള തരങ്ങൾ കാട്ടുന്ന പ്രകൃതിയിൽ വി
 ശിഷ്ടങ്ങളായ പുത്രന്മാരും, ഏതൊരു അഗ്നി
 കളഭം അത്രയും സേവനാഗങ്ങളുണ്ട്. അഗ്നി വ
 ശ്വരാണ് അഗ്നികൾ. ഇവർ ബ്രഹ്മാവിന്റെ മാന
 സപുത്രന്മാരാണ്. ഈ അഗ്നിപുത്രന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ
 ചോദി ബ്രഹ്മാവിന് ഇവരെ ചാത്തത്തിൽ ധരിച്ചു. ഇ
 വാവിന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നാണ് ഹൃദയം ഉത്ഭവിക്കു
 ന്നും പുറത്തു വരുന്നത്. അത്തരമുള്ള മാനസപുത്രന്മാരെ
 പശുക്കൾ കീഴ്ത്തിക്കൊണ്ട്, പ്രഥമനായ അഗ്നിന്റെ
 യാത്രയെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുന്ന ഭഗവാൻ അത്തരമുള്ള
 അഗ്നികൾക്ക് അഗ്നിവംശത്തിൽ ചേർത്തു.

൧൦. പഞ്ചികം.

൧

രോമന്മാർക്കുവേണ്ടി വേദാന്തം കഴിഞ്ഞതിൽ
 പിന്നെ ലോകമെങ്ങിനെയായിരുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കുകയും
 ചെയ്തു. ഓരോരോരോ മനുഷ്യന്റെയും, സമ്പ്രദായം സമൂഹം
 തന്നെയും സമൂഹങ്ങളും ധർമ്മത്തിനും സമൂഹത്തിനും
 എന്തെങ്കിലും നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടായി. സമൂഹങ്ങളും തീർ
 ത്തതും വഴിയായ പ്രകാരം കഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട്
 അന്ത്യമായി. അതുകൊണ്ട് ഇന്നു ചിന്തിക്കുന്നതിൽ ക
 യറി സമൂഹങ്ങളായ പ്രകാരം നേരിൽ കണ്ടുവന്നതി
 ചുറ്റും വിവിധശാസ്ത്രങ്ങളും പല പല ശാസ്ത്രങ്ങളും
 സമൂഹനഗരങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളും കടന്നു, ധർമ്മ
 ചരിത്രം പ്രകാരം പ്രകാരം അതുകൊണ്ട് നഗരങ്ങളും
 യും ഇവയെക്കൊണ്ടും ചിന്തിക്കുന്നതിനും കഴി
 കൂടും, കിന്നർ, തടാകം, സമുദ്രം മുതലായവയെക്ക
 ളിർക്കുന്നതിനും മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ സമൂഹങ്ങളെക്കൊണ്ടും
 കയറ്റൽ കിഴക്കൻദിക്കിൽ കടൽക്കരയിൽ ശാസ്ത്രം
 കയറ്റൽ നഗരങ്ങളെക്കൊണ്ടും, നഗരങ്ങളെക്കൊണ്ടും സമൂ
 കയറ്റൽ വിവിധശാസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും നഗരങ്ങളെക്കൊണ്ടും
 പ്രകാരം ചെയ്തു. അതിനോടൊത്തു ചിന്തിക്കുന്നതിനും
 കയറ്റൽ സമൂഹങ്ങളെക്കൊണ്ടും സമൂഹങ്ങളെക്കൊണ്ടും കഴിഞ്ഞ
 തീർന്നതിനും ഇന്നും ചിന്തിക്കുന്നതിൽ സംഭവം ഉ
 ന്നതി.

ഇന്നു— മഹാമഹാ, പുണ്യവാനായ ചാർൽസ്സ്

ബകനിൽ നിന്ന് ഈ സുഖദാമവ്യവഹാരവും മറ്റു വല തുടക്കമകളും കേട്ടതിൽപ്പിന്നെ ദേവസ്തൻ സ്വസ്തിലേക്കു പോയി.

൨.

പണ്ടാരികൽ കുമ്പംശ്ശനായ സുധാരത്രാജൻ വു മാരപ്പിള്ളി കണ്ടുപറൻ ചെന്നു തിരിച്ചുവന്നു വേൾ, മാർച്ചു, തനിക്ക് അഭിമുഖമായി വന്നു കഴിഞ്ഞു നായ ശിവിരമാവിനെ കാണുകയുണ്ടായി. അവർ വയക്രമപരല പരസ്സരം സൽക്കരിച്ചു. എന്താൽ, ഗുണ സമുപകാഷ്ഠി അന്യോന്യം തുല്യാനമാകുമാണെന്ന് ഇരുവരും കരുതുകയാൽ തമ്മിൽ തമ്മിൽ വഴിമാറിക്കൊടുക്കുന്ന അവർ തടഞ്ഞു നിന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ നാൾകൾ ചെന്നു ഇരുവരും ഇങ്ങിനെ വഴിതടച്ചു നില്ക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്നു് അവരുടെ ഭേദപടി:—

“പുവ്വപാദകാണ്ടു വിവിധുനോ കർമ്മകർത്തവ്യം കൊണ്ടു സമർത്ഥനായ ആയവനു വഴിയൊഴിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുതന്നെ. അതുപോലെ, പരസ്സരം തോഴന്മാരാണ്. വിചാരിച്ചുപോകിയാൽ, ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉരുളയും താഴ്ചയും കാണുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളിൽ ഏതു് ഏകാക്ഷ വഴി വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതു്? ” നാദാൽ—അല്ലയോ കൊച്ചു, കൂർശീലൻ ഉദ്ദേശിച്ചു നില്ക്കും സാധു അസാധുവിനും ഇണങ്ങുകയില്ല. എന്താൽ, സാധുവും അസാധുവും തമ്മിൽ പിണങ്ങുന്നതു് തെറ്റാകുന്നു. ഏതാണെന്നു നാദാൽ ചോദിച്ചു.

യ്ക്കാൽ ഏറിംഗി നന്മ അങ്ങോട്ട് ചെല്ലയെന്നതാണ് സാധ്യവൃത്തം. കഴിഞ്ഞതൊക്കെയും വേരനേക്കാൾ സാധ്യമാണെന്നു വെക്കുക. ചുണ്ണനെ ദാനംകൊണ്ടും, അതു സത്യവശമിടെ സത്യംകൊണ്ടും ശ്രീകർമ്മവിനെ കൈകൊണ്ടും ആ സാധ്യവിനെ സാധ്യതപരകൊണ്ടും ഇതികാരമന്തിമിക്കും, സാധ്യവിനെ വശികരിക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടോ? നിങ്ങളിവയതും ഉദാരശീലത്താണീ. ആ ഉദാരതയെ വെളിച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു നിങ്ങളിലൊരാൾ വഴിമാറണം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു നാരദൻ നന്നം മിടുങ്ങനെ നിന്നു. ഉടനെ കൈകൊണ്ട് ശിരീശിനെ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തു വഴി വിട്ടുകൊടുത്തു് ആ ശോഭാവിന്റെ വല സൽക്കരണമെങ്കിലും പ്രശംസിച്ചു സ്വന്തം രാജധാനിയിലേക്കു പോയി. അവിടെ തമ്മിശ്ശുക്കായ വഴക്ക് അങ്ങിനെ തീർന്നു.

൩.

നാട്ടുകുറുപ്പുനായ് യയാതിയോടു പെരേരുന്ന വൃതപാതി രാജധാനിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ വന്നു.

ബ്രാഹ്മണൻ—മഹാരാജാവേ, ഗുരുകുടിയായി പ്രത്യേകം കരാരോട്ടുകൂടി ഏനീശ ദ്രവ്യം തന്നാലും.

രാജാവ്—അൻ ഏതു കരാരാണു ചൊല്ലേണ്ടതു്?

ബ്രാഹ്മണൻ—അചിത്തനവനിൽ ജനങ്ങൾക്കു വലിയ ചെറുപ്പങ്ങൾക്കു സാധ്യമാണെന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് ഏനീശ വേണ്ടതെന്തെന്നു അൻ ചൊന്നോട്ടു പറക.

തില്ല. അവൻ പ്രീതിയോടെ തന്റെതോളം അതു
ഞാൻ കൈകൊള്ളാം.

ജോഷ്—കൊടുത്തതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ ഒരിക്കലും ത
ന്നെത്താൻ കിടന്നിട്ടില്ല. അന്യരന്മാരിൽനിന്നും
തല്ലാത്ത അത്താണി ധനവും എന്റെവശമില്ല. അവ
ണ്ടെന്നു കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീട് അതിനെ
പ്പറ്റിയൊക്കെ ഞാൻ സ്വന്തമായി വാഴും. അ
ച്ചിലുവത്തു വില്ലിൽ എനിക്ക് പ്രിയമേറിയതു
താലകനിൽ എനിക്ക് കേവലമില്ല. കൊടുത്തതിനെ
പ്പറ്റി വിചാരിച്ചു ഞാൻ ഒരിക്കലും ഓടിക്കൊള്ളില്ല.
ഇതാ ഭവനം ഞാൻ ഭാഗമായിട്ട് പറ്റിക്കൊടുത്തു. അതാ
ചെയ്യുന്നു.

ആ ദിക്കിൽ കൊടുക്കപ്പെട്ട ബ്രഹ്മണൻ ഉപ
നായി.

ര്.

വിശ്വാമിത്രവുമുണ്ടായ അപ്പൂകൻ അശ്വമേധയെ
ഗം നടത്തിയപ്പോൾ സർവ്വജനങ്ങളും അതു കണ്ടു
വരൻ അവിടെ വന്നു. അയ്യപ്പത്തിൽ, അയ്യപ്പകൻറെ ഭാ
ഗക്കാരായ പ്രഭുക്കൻ, വസുദേവസ്സ് എന്നിവരും
കേരളനാഥയെ ശിഖിച്ചും സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. അഗ്ര
കഴിഞ്ഞു ഭാഗക്കാരോടും ശിഖിയോടും കൂടി അയ്യ
കൻ ഹോളിൽ കയറി യാത്രയായി. അപ്പോൾ നാമ
കൻ എങ്കിലും വന്നതു കഴിഞ്ഞ് ആ കരാളനിയെ അരി
വരണമെന്നു തേരിൽ കയറിയിരിക്കുവാൻ കണ്ടു
പ്പൂ. ആ ദേവൻ അതു വരുത്തില്ല കേമിലാ. അവൻ

അങ്ങിനെ ചെല്ലുമ്പോൾ കേൾക്കൂ. നാമക്കേന്ദ്രം ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു.—

“മേലവൻ പ്രസംഗിച്ചുപോയ ഏതെങ്കിലും ചോദിച്ചറിഞ്ഞേക്കാം. ഈ മേൽക്കൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അഞ്ചുപേരും ആയുഷ്കാലം സർവ്വഗുണസമ്പന്നരായിരിക്കണം. ഈ വഴിയിലേക്ക് ചിന്താലോചനയോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു നമ്മളിൽ നാലുപേർ മാത്രം ചെല്ലുമെന്നുവന്നാൽ ആരെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതല്ലേ?”

“അപ്പോൾ ഇറങ്ങണം.”

“എന്തുകൊണ്ട്?”

നാമക്കേന്ദ്രം—ഞാൻ മരിക്കൽ അപ്പോൾക്കും ഗൃഹത്തിൽ ചെല്ലുകയുണ്ടായി. അന്ന് ഏതെന്നും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി കയറി മാറാപ്പു. വെളിയിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ പോയി. അപ്പോൾ മരിക്കുന്നത് നിരോധിച്ചതായിരിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളിൽനിന്നു ഏതെങ്കിലും ഒരുവൻ പലപ്പോഴും കയറി, അത് ആരോട് വകയാക്കുന്നതാണെന്ന് ചോദിച്ചു. ‘ഞാൻ അന്നു ചെല്ലുകയാണ്’ എന്നാണ് അതിന്നു മറുപടിയിൽ മറുപടി. ഇങ്ങിനെ ആരുമില്ലാത്തതായാലാണ് അപ്പോൾ ഇറങ്ങേണ്ടതെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞത്.

“എന്താൽ, ചാക്കി നൽകാൻ ഉണ്ടാകാതെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു ചെല്ലാൻ ഏതു വഴിയാൽ ആരെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതല്ലേ?”

“പ്രത്യേകനാണു് ഇറങ്ങേണ്ടത്.”

“എന്തുകൊണ്ട്?”

നടക്കൽ—പ്രകാശനാന്റെ ഹൃദയത്തിലും അറൻ കൈ
നടർ ചെല്ലുകയുണ്ടായി. അങ്ങൾ നല്ല കരിയെ പൂ
ളിയ മേഞ്ഞിൽ കയറി അത്രയെങ്കിലും മാർഗ്ഗം
ഒരു ബ്രഹ്മണൻ വന്നു തന്നിട്ട് ഒരു കതിരയെ അട
ന്നുകൊണ്ടു താമസിച്ചു. മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിയതി
ൽ അദ്ദേഹം മറുപടി കൊടുത്തു. അതു പോലെയും
ഇല്ലാത്തതെന്നു വേണമെന്നും ബ്രഹ്മണൻ തിട്ട
ക്കി. 'എന്താൽ, ഉടൻ കാണുക' എന്നു പറഞ്ഞു
മറുപടി വലതുദിക്കത്തെ കരിയെ അടിച്ചു. ആ
ബ്രഹ്മണൻ കൊടുത്തു. കറച്ച ഭൂമി ചെമ്പുപോലും
അശ്വപാൽമായി ഒഴുകുക. ബ്രഹ്മണൻ വന്നു. ആ
വിപ്രനും കരിയെ ഉടൻ വേണമെന്നു തിട്ടക്കുകയാൽ
ഇടതുദിക്കത്തെ കരിയെ കൊടുത്തു. അപ്പോഴെങ്കിലും
വേരോരു ബ്രഹ്മണനും കരിയെ താമസിച്ചുകൊണ്ടു
വരികയാൽ മുന്നണിക്കരിയെകളിൽ ഒന്ന് ആ താമ
സം അറന്നു. അശ്വപാൽമായി പിറന്നുകൊണ്ടു
ഒരു വിപ്രൻ അടിച്ചു. എന്തി. പിന്നീട് താമസം പ
റഞ്ഞതു സമ്മതിക്കുക. ഉടൻതന്നെ വേണമെന്നു
അ ബ്രഹ്മണനും തിട്ടക്കി. അതുകൊണ്ട് ഒട്ടേ
ക്കെ കരിയെയും അടിച്ചു കൊടുത്തു, ഗതാശ്വര
പ്രദം, താൻതന്നെ തേർ വലിച്ചുകൊണ്ടു നടക്ക
ത്തോൾ 'ഈ ബ്രഹ്മണൻ ഭട്ടം വകതിരിയില്ല' എ
ന്നു പ്രകാശനൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടായി. മാനം ചെ
യ്യിട്ട് ഒട്ടേവിൽ ആകെവികാരമെന്നു പ്രകാശനൻ
അഭ്യർത്ഥിക്കുക പരഞ്ഞു.

“ഇനിയുള്ള രണ്ടുപരിൽ ഒരൊറ്റ ഇറക്കത്തിൽ
 ഞാൻ ആരെന്നു ചൊല്ലേണ്ടൂ?”

നാരദൻ—ഞാൻ ഇറക്കം; ശിഖി സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക്
 പോകും.

“എന്തുകൊണ്ട്?”

നാരദൻ—ശിഖിയോട് ഇല്ലാത്ത ഞാൻ. ഒരിക്കൽ
 യുദ്ധം പ്രാപ്തമാകുമ്പോൾ തന്നെ ഞാനും അതേയൊക്കെ
 ന്ന ശിഖിയോട് ആയിരും.

ശിഖി—ഞാൻ എന്തിനെയെല്ലാ ആഹ്വാനം ചെയ്താൽ
 കേവലം ധാരാളം ആത്മാവുകൾ.

പ്രാപ്തമാകും—ധാരാളം സ്വർഗ്ഗം ചുറ്റുന്നതായ സ്വർഗ്ഗം
 നെ അടുത്തു പാകം ചെയ്യുക. അതു തയ്യാറാകും
 സ്വർഗ്ഗം ഞാൻ വരും.

ശിഖി തന്റെ മകനെ അടുത്തു വിധിപോലെ
 പാകംചെയ്തു പാത്രത്തിലാക്കി അതു തലയിൽ വെച്ചു
 കൊണ്ട് ആ പ്രാപ്തമാകുന്ന അനുഷ്ഠാനം. അപ്പോൾ
 ഒരൊറ്റ വാക്ക്, ‘അവിടുത്തെ അതിഥിയായ പ്രാപ്ത-
 ന്നൻ നഗരത്തിൽ കടന്നു പ്രവേശിച്ചു കൊട്ടാരം, മ-
 ണ്ഡപാലം, ആയുധശാല, അനുഷ്ഠാനം, അനുഷ്ഠാനം, ഗ-
 ണ്ഡപാലം മുതലായവ ദർശിപ്പിക്കുന്നു’വെന്ന് അറിയിച്ചു.
 ഈ ചോദ്യത്തോടുകൂടിയും ഒട്ടും മുഖമെടുത്തു ച-
 രമ്യമാകെ ശിഖിഭാര്യ നഗരത്തിൽ ചെന്നു പ്രാപ്ത-
 ന്നനെ കണ്ട്, ‘മഹാപാതകം, ഇതാ ഞാനും തയ്യാറായിട്ടു-
 കുന്നു’വെന്ന് പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ പ്രാപ്തമാകും
 ന്നൻ മിണ്ടാതെ വിട്ടുപോയി തല താഴ്ത്തി നിൽക്കേണ്ടതു

“ഗോവൻ, ഉണ്ടാ കഴിച്ചുലും” എന്നു ശിരസി ആ ആ
തിമിമയ പ്രസാദിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു വന്നിട്ടു. ആ
അകാലം നീക്കത്തുനായി നിന്നിട്ട് ആ വിപ്രൻ തല
വെക്കി ശിരസിയെ നോക്കി, “ചോറുതന്നെ ഇതു ഭക്ഷി
ക്കുക”യെന്നായി. അതിന്നുതാമസമെന്നോട് ദേശ
കടവമെന്നു കൂടാതെ, വിപ്രനെ പൂജിച്ചു പാത്രമെടു
ത്തു വെച്ചു ഭക്ഷിക്കുവാൻ കൈയുയർത്തി. ഉടനെ ബ്രഹ്മ
മണൻ ശിരസിയുടെ കൈയിൽ കടന്നുപിടിച്ചു. “ഗ
വൻ ശ്രദ്ധയോടെ കീഴടക്കിയിരിക്കുന്നു; ബ്രഹ്മണൻ
വേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുവാൻ വരുത്തത്താണി ഭവാനു” എ
ന്നുതന്നെയല്ല” എന്തിന്നിനെ ബഹുമാനിച്ചിട്ട് ആ
അതിഥി അന്നഭോജനംചെയ്തു. ആ വിചിന്തയിൽത്ത
ന്നെ, സ്വന്തം പുത്രൻ ദൈവകരമെന്നപ്പോലെ അപ
കൃതനും പുണ്യഗന്ധാവ്യന്തമായി തന്റെ മുമ്പിൽ നി
ല്ക്കുന്നതു മഹാഭാഗനായ ശിരസി കണ്ടു. ആ ബ്രാഹ്മ
ണൻ ബ്രഹ്മാവാണ്. ശിരസിയെ പരിക്ഷിക്കുവാൻവേ
ണ്ടി ആ വേഷത്തിൽ വന്നതാണ്. ഇതെല്ലാം കഴി
ഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ “എന്തുകൊണ്ടാണു ഭവൻ അരി
ഞ്ഞുകൊണ്ടു ഇതിനെ ചെയ്തത്?” എന്ന് അമാത്മ
ന്മാർ രാജാവിനോടു ചോദിച്ചു. അതിന്നു ശിരസിയുടെ
ഭാവമറിയാവിട്ട്:

“യശസ്സിനുവേണ്ടിയും, അമ്മത്തിനുവേണ്ടി
തന്നെ, സമുദാരത്തിനുവേണ്ടിനോ അല്ലാതെ ആ
രാകെയ്ക്കുന്നതും. ഇതാണു വാചം ചോദിച്ചു അത്ഭുത
ത്തിന്നു അന്തർ ഇതിവൃത്തി തിരിച്ചറിയിക്കുന്നു. ന

ജനനം സഭാ കർമ്മഗീതികളിലൂടെയും ആരാധനാപ്പരമ്പരയ്ക്കും. ആ പ്രശസ്തനിലാണ് ഏല്പാഴം ഏകദേശം തന്നെ നില്ക്കുന്നത്."

ഇങ്ങിനെയാണു കേസിലുൾക്കൊള്ളുന്നത്.

⑤

ഇന്ദ്രദൂതനെ മരയ്ക്കി വെച്ചും അതിജ്ഞാൽ സപത്നത്തിൽനിന്നു വീണു, തന്റെ കീഴ്തി നശിച്ചു പോയപ്പോൾ എന്ന വിചാരത്തോടുകൂടി മാകണ്ഡേയൻ ഹൃദയിലെ മലയാ കുണ്ടു “ചോൻ എന്നു അറിയുമോ?” എന്നു ചോദിച്ചു.

[illegible]

വൻ ജനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ അവൻ ഞാനെ അറിഞ്ഞുവെന്നു ചരമം" എന്നു മരകണ്ഡയൻ മറുപടി കൊടുത്തു.

ഉടനെ ഇന്ദ്രശ്ചന്ദ്രൻ അഗ്രഗ്രാമം ധരിച്ചു മരകണ്ഡയനെ പുറത്തു കയറ്റി ആ കൂടെ പാർക്കേണ്ടതെന്നു ചോദിച്ചു. അവിടെ ചെന്നു "ഏതെ അരിയുമാ" എന്നു അരിയു കൂടനോടു ചോദിച്ചു. കരച്ചൊന്നു ചോദിച്ചിട്ടു, "വേറെ അൻ അരിയുകയില്ല" എന്നു കൂടെ പറഞ്ഞു.

ഇന്ദ്രശ്ചന്ദ്രൻ—വേറെക്കാരും വാ യാഗ്വതനായി ആരെ മോശാ?

കൂടെ—ഉണ്ണ്. ഇന്ദ്രശ്ചന്ദ്രനപ്പിൻ വാഴുന്ന നാഡിജം വരുന്നത കൊണ്ട് ഏതെക്കാരും മുമ്പു ജനിച്ചവനാണ്. അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചാൽ അവൻ പറയുമായിരിക്കാം.

മരകണ്ഡയനെയും കൂടെയും എടുത്തുകൊണ്ടു് ആ രാജാവി ഇന്ദ്രശ്ചന്ദ്രനപ്പിലേക്കു ചോദിച്ചു. ആ രാജാവിനെ കണ്ടു "വേറൻ ഇന്ദ്രശ്ചന്ദ്രനെ അരിയുമാ?" എന്നു അവർ ചോദിച്ചു. അരിയില്ലെന്നാണു മറുപടി അയച്ചത്.

"ഏതെന്ത, വേറെക്കാരും മുമ്പു ജനിച്ചവരായി വല്ലവരുമുണ്ടാ?"

"ഈ സമസ്തിൽത്തന്നെ അകൂലാദൻ എന്നു പേരിൽ ഒരു കൂടമുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഏതെക്കാരും വാ യാഗ്വതനാണ്. അദ്ദേഹം ഈ രാജാവിനെ അരിയുമാതിരിക്കും."

ആ കൊടുത്തെന്ന അർത്ഥവാണെന്ന വിളിച്ചു:—

“അങ്ങനെയോ ചോദ്യം നാട്ട്? നന്നു ചോദിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇങ്ങനെയൊന്നു വന്നാൽകൊള്ളാം.”

അതേ ആ സമസ്തിയിൽനിന്നുതന്നെ കരയിൽ വന്നു.

“ചോദ്യം ഇത്രയും വാദിക്കുന്ന അറിവുമാണ്?”

ഈ ചോദ്യം കേട്ട് അയാൾ ഒരു ഭംഗത്തിൽ എത്താൻ ചിന്തിച്ചു. നേരങ്ങൾ ബാക്കി പൂർണ്ണങ്ങളാകയും, സമസ്തി നട്ടുണ്ടെന്നും ദൈവം വിചിത്രമായും ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു കൈകൾ നിറുത്തുന്ന പദങ്ങളും.

“അയാൾ ഈ രാജ്യത്തിലെ എങ്ങനെയെ അറിയാതിരിക്കും? ഈ രാജ്യത്തോടു ഇവിടെ എത്രയെത്രയാരു പട്ടാളം നാട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ സമസ്തിതന്നെ, ഇദ്ദേഹം നോക്കിയെടുത്ത പട്ടാളം കൂടുതലായെ നോക്കിയെടുത്തതാണ്. ഇതിലാണ് എന്തെങ്കിലും വാദം.”

അതേ ഇത്രയും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ദൈവരഥം അവിടെ ആവിർഭവിച്ചു. ഉടനെ അശരീരിവാക്യമുണ്ടായി:—

“അല്ലയോ ഇന്ദ്രവർമ്മ, ചോദ്യം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വന്നു ഉചിതസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുക. കീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു ചോദ്യം അവിടേ സഞ്ചരിക്കേണ്ടതില്ല. രഥം ഇതാ സന്നദ്ധമായിരിക്കുന്നു. പുണ്യകർമ്മത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവരെ സ്വർഗ്ഗത്തിലും വ്യാപിപ്പിക്കും. ആ കീഴ്ത്തി എത്രകാലം നില്ക്കുന്നുവോ, അത്രകാലം വാദം, അതിന്നു വിജയമായിട്ടുള്ളവൻ സ്വർഗ്ഗം

സ്ഥപുരുഷനാണ്. ഏകദൈവമെന്ന് അവകീർത്തി ചെയ്ത കത്തിൽ ഉത്തന്നവോ, ബുദ്ധമതം അടങ്ങുന്നതുവരെ ഈ ബ്രഹ്മം അധർമ്മലോകമായ നരകത്തിൽ കിടക്കേണ്ടിവരും. അതുതന്നെ, ശാലോഭനസുഖദായകരായ കർമ്മങ്ങളെ മനുഷ്യൻ പാപവിചാരങ്ങളെ ചെയ്തിട്ടു യഥാർത്ഥതയോടെ ആശ്രയിച്ച ശുദ്ധതയോടെ വരുന്നതാണ്.

ഇത്രയും ഇങ്ങനെയും കേട്ടതിൽപ്പിന്നെ ആരോ വരമത്തെ നോക്കി, “അതാ ഈ പൂജാക്കാരെ അവന്റെ സ്ഥാനത്തു എത്തിക്കുന്നതുവരെ നിൽക്കൂ” എന്നു പറഞ്ഞു മറുപടിയെന്നും, പ്രവേശിക്കുന്നതും. വാരിയ യഥാസ്ഥാനം കൊണ്ടുപോയി വിട്ടു. അന്നത്തരം ആരോളം ആ തേരിൽ കയറി സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു പോകുകയും ചെയ്തു.

മ. സ്തോത്രം.

പണ്ടു ദേവസുന്ദരൻ തമ്മിൽ പൊരുതു പരസ്പരം നശിച്ചുതുടങ്ങുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ പിക്വിയർ ദൈവ്യരുകൊണ്ട് എപ്പോഴും ഇരുമുണ്ടായത്. തന്റെ തടസ്സത്തിൽ അതും പേർ നശിക്കുന്നതു കണ്ടു നശിക്കു സമയമായ ഒരു സൈന്യനായകൻ ഉണ്ടായി. ഹിംസയെതിരെപ്പറ്റി വാസവൻ തീവ്രചിന്തയിൽ നിമഗ്നനായി. അനവതാർ ദേവസേനയെ അടിച്ചതുകൊണ്ടു കണ്ടു, ദേവന്മാരെ സ്വന്തം വിട്ടുത്താൽ പരി

മക്കിക്കാൽ കഴിവുതൂടിയ പുരുഷൻ ആനെന്നു
 മനോബലനായ ഇന്ദ്രൻ കോനസമശേഷത്തിൽ കയറി
 ഏകനായി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ ഏ
 തരം ഒരു സ്ത്രീ ഉറക്കം കരയുന്നതായ ആത്മസംവർ
 മകൾക്കായിവന്നു.

“അമ്മോ! എന്തെന്നു ആലോചിച്ചും കരയുവാൻ കഴിവാ
 ന്നു മക്കിക്കേണമേ! എന്നിങ്ങനെയുണ്ടാവില്ലെന്നു തര
 ണമേ! ആ മക്കിതരപുത്രനെ ഏന്റെ മത്താവരംവെ
 മതി.” എന്നിങ്ങനെ നയങ്ങു വിളമ്പുന്നു.

“പക്ഷിക്കേണമേ” എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞതുകൊ
 ണ് ഇന്ദ്രൻ ആ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ ചെന്നപ്പോൾ, കി
 രീടധാരാധിപനായി, ശാപാധിപനായി, മനോജ്ഞാപിയാ
 ളായി ചാർത്തിയ വർണ്ണരൂപം നിലകൊള്ളുന്ന കേ
 ശിന്റെ മുമ്പാകെ അവിചാരികമായ കന്യാകുമാര്യം കണ്ടു.
 ആ സ്ത്രീയുടെ കൈ പിടിച്ചുകൊണ്ടു മന്ദ്രൻ കേശിയെ
 കടന്നു കയറി.

ഇന്ദ്രൻ—എടോ, ദുഃഖ! നീ എന്തിനാണു് ഇങ്ങനെയൊക്കെ
 ചെയ്തതെന്നു പറയുക? വെളിച്ചത്താണെന്നു നീ
 പറയുന്നു. ഇവളെ ഉപദ്രവിക്കാതെ നീ നിന്റെ
 പാട്ടിൽ വേരായിക്കൊള്ളുക.

കേശി—എന്തോ ശത്രു, ചോൻ വരുകയാണെന്നു തന്നെ
 ചെയ്തില്ല. ഏതൊക്കെയാണെന്നു ഇവളെ എന്തിന്നു വി
 ടുതെന്നുള്ളൂ. മോൻ കരളിക്കുന്നമുറാണിപ്പോൾ. ഇ
 വിടെ പിൽക്കാതെ ജീവിക്കാത്തതിന്നു സ്വന്തം പുരുഷ
 മേൽപ്പോലെയൊക്കെ വേറൊരു നല്ലതു്.

കേശിയെ വകവെക്കുന്നതു ഇത്രയും എതിർത്തതായ് നില്ക്കയാൽ ആ അസുഖം തന്റെ ഗർഭ ഇന്ദ്രനെ കൊല്ലുവാൻ ചുറ്റിവിട്ടു. പാഞ്ഞുവരുന്ന ഗർഭത്തെ ഇത്രയും വളരെക്കാണ്ടു തകർത്തുകൊണ്ടു. ഉടനെ ഒരു ദൈവശിഖരം പൊട്ടിച്ചെടുത്തു ശ്രദ്ധനായ കേശി ഇന്ദ്രന്റെ നേരെ പ്രയോഗിച്ചു. അതിനേയും ഇന്ദ്രൻ വളരെക്കാണ്ടു മുറിച്ചു ഭൂമിയിൽ വീഴ്ത്തി. അങ്ങിനെ വീഴുന്ന ആ കൊടുമുടിയിൽനിന്നു കേശി ഉദയംകാടെ അടിയേല്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയുംതോറ്റപ്പോൾ പിയിതനായ ആ അസുഖൻ കരയുന്നതായ് ആ കന്യകയെ കൈപിടി അവിടേനിന്നു കൊണ്ടുപോയി. അനന്തരം ആ കന്യകനായോടു “ഭവതി ആരാണു? ആരുടെതാണു? ഇവിടെ എന്താണു ചെയ്യുന്നത്?” എന്നു ചോദിച്ചു.

കന്യക—ഞാൻ പ്രജാപതിയുടെ പുത്രിയുമാണു്. ദേവദേവനായെന്നാണെന്നേൻ പേര്. എനിക്ക് ഭർത്താവു നായന്നു പേരായി ഒരു സമ്മോദമുണ്ടു്. അവളെ കേശി ഇതിന്നടുത്തുതന്നെ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. പ്രജാപതിയുടെ അനുജനായനുസരിച്ചു ഞങ്ങൾ തേഴിമുഴുക്കൂടി ഇവിടെ പതിച്ചായി വിചാരിക്കാൻ ധാരാളുണ്ടു്. ഞങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചോരവാനായി കേശിമഹാസുരൻ ഇവിടെ ദിവസേന വന്നു അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അവനെക്കൂടെ ചോരവാൻ ഭർത്താവു സന്നദ്ധിതനുണ്ടു്. ഏതാൽ എനിക്ക് സമ്മതമില്ല. ഭവതി അവളെ അവർ ഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. ചോരന്റെ ബലത്താൽ ഇതാ ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടു.

കയും ചെയ്തു. ഇനി ഏനിക്കു ദുഷ്ടനായ ഒരു അന്താവാകണം. അതിനെയുള്ള അന്താവാനെ വേർതിരിക്കുന്ന നിർദ്ദേശിക്കണം.

ഇന്ദ്രൻ — ഏന്റെ അമ്മ കേവലപ്രിയനായ ഒരു പെട്ടി ഏന്റെ ചിരമമ്മയുടെ കൈമാണ്. പെട്ടിക്കുള്ള ബലമെന്തെന്നു പെട്ടിയിൽനിന്നുതന്നെ ഏനിക്കു കേൾക്കണമെന്നുണ്ട്.

കന്യക — അല്ലേ! കേവലപ്രിയ! അന്താ കേവലം അബലനാണ്. ഏന്താ! ഏന്റെ അമ്മയ്ക്ക് ഏന്റെ ബലവാനായിരിക്കും. സ്വന്തം അസുരന്മാരും ഒരു വേദല അടിപണിയുന്ന പുരുഷനാണ്. ഏന്റെ അന്താവകകു ഏന്ത് അച്ഛൻ ഏനിക്കു വരെ അന്നിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ദ്രൻ — പേരിയുടെ അന്താവിന് ഏന്തിനെയുള്ള ബലമുണ്ട് ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്നുകൂടിയും പെട്ടി വരണം.

കന്യക — ദേവദാനവന്മാരുമാർ കിന്നരാംഗരക്ഷസർ ഏന്തിവകുല്ലാം അജന്യനായി ദുഷ്ടകൈന്യന്മാരുടെ ഹന്താവായി കഥാവിതാനത്തിൽ ദുരന്തവാനായിട്ടും ഏന്റെ അമ്മയ്ക്ക്. കീർത്തിവർണ്ണനായ ആ ഇന്ദ്രൻ പേരനാടുകൂടി സർവ്വതന്ത്രമേയും ജയിച്ചു ശോഭിക്കും.

ഇതിനെ ആ ദേവി പറഞ്ഞത് കേട്ടു ദുഷ്ടനായ ഇന്ദ്രൻ വീണ്ടും പിന്തയിലാക്കി. ആ ദേവി പറഞ്ഞതുപോലെയാണു് ഒരു അന്താവിനെ വാസുധൻ പട്ട

[illegible]

“സ്വർഗ്ഗചന്ദ്രനാഭർ ഇതര മോക്ഷമാർഗ്ഗം പരിചയം
കുറഞ്ഞു. ഈ കാത്രിയുടെ അധാരത്തിൽത്തന്നെ
മോക്ഷമർഗ്ഗം ചേർത്തതാണെന്ന് ഈ നിമിത്തങ്ങളെല്ലാം
സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ പഴയ കടലും ചോര നിക
ത്താൻ ശുദ്ധ. കറുത്തപ്പണം വായിൽ ഏറിയിരുന്നതെ
കൂടി സ്വർഗ്ഗത്തെ നോക്കി നിൽക്കുകയും. ഇക്കാരണം
മെഴുതുന്നവരുടെ മുമ്പാകെ കടന്നിരിക്കുന്നു
സ്വർഗ്ഗചന്ദ്രനാഭർ അന്നിപ്പോഴെല്ലാം അന്നിരിക്കുന്ന ഈ
സമാഗമം ഏറ്റവും അത്ഭുതമാണെന്നും. മറ്റൊരു കഥയിൽ
അദ്ദേഹം പറയുന്ന പ്രകാരം ഈ ദേവിയുടെ മേൽപ്പാർശ്വം

കുറുപ്പ് അഗ്രന്താവാം, അഥവാ സർവ്വമുണസന്ധ്യസ്തനാ
യ ജഗതിയിൽനിന്നു് ഒരു പുത്രനാവാൻ ആ
പുത്രനും ഈ ദേവിയുടെ അനുവർകയാൻ അർഹൻ
തന്നെ.”

ഇങ്ങിനെത്തോന്നു വിചാരിച്ചു് ഇന്ദ്രൻ ദേവ
സേനയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ബ്രഹ്മാലോകത്തെ ചേര
തി. അവിടെയുണ്ടു പിതാക്കാരെ പക്ഷേ “ഈ ദേവി
യ്ക്കു് ഏല്പാകൊണ്ടും യുദ്ധനാമു തുരത്താവിതാ ത
ന്നാലും” എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ബ്രഹ്മാ, — ഞാൻ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യംത
ന്നതാണു ദാനവന്മാരെക്കൊന്നു വേറു് ഇപ്പോൾ വ
ന്നു പറഞ്ഞതു്. ഏകദേശ വിചാരമെന്തെന്നു മ
ഹാവിക്രമനും, മഹാബലനുമായ കറാൾ ഭാതാരകും.
ആ പുരുഷൻ സേനാനിതരതിനിന്നു വേദാന്തകൂടി
ശത്രുക്കളോടു ചെറുത്തു. ആ ചീത്താൻ ഈ ദേവി
യുടെ അനുവർകകളും ചെറുത്തു.

ഈ തുരസ്സത്താതം കേട്ടു പിതാക്കാരെ നമസ്ക
രിച്ചു ദേവന്ദ്രൻ ആ കന്യകയോടുകൂടി ദേവലോകം
ഇരിക്കുന്നടത്തേക്കു പോയി. വന്നിപ്പോൾ മുതലായ മ
ഹാബലനുമായ പിപ്രസുന്ദാർ തപശ്ശകുതിയോടെ
നടത്തുന്ന താഗത്തിൽനിന്നു് അപരവർത്തു സോമദേ
വത്തെ വാഹനം ചെയ്തുകൊണ്ടു ഇന്ദ്രനെ വിളക്കു ദേ
വന്മാരെല്ലാം അവിടെ വന്നുകൂടി. യഥാസ്ത്രം താഗ
ത്തിൽ ഏല്പട്ടു് ആ മഹാത്താക്കൾ സർവ്വദേവന്മാർക്കു
തികഞ്ഞിരുന്നതിന്നു അഗ്നിയിൽ ഹവ്യത്തെ ഹോതി

മൂ. അതുതന്നെ അതുതന്നെതന്നെ വിധിപോലെ സൂക്ഷ്മബലത്തിൽനിന്നു നിശ്ശബ്ദമാകി ചുറ്റപ്പെട്ടവനു വിപ്രന്മാരെ മന്ത്രപുഷ്പം ഹൃതമാക വിവിധതവൃത്തങ്ങളും പ്രതികളിൽനിന്നു പ്രതിഗ്രഹിച്ച ദേവന്മാർ കൊടുത്തു. ഇതുകഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുചെല്ലുമ്പോൾ ആ മഹാത്മാക്കളായ ദേവർക്കിടയിൽ പതികൾ അവരവർക്കുള്ള ആസനങ്ങളിൽ ഇരുത്തുകയും സമ്പന്നനിദ്ര ചെയ്യുന്നത് അതുതന്നെ കണ്ടു. സപ്തവിഗ്രഹംപോലെ സുപ്രഭകളും ചന്ദ്രബലപാലാല വിമലകളും അഗ്നിപാലാല തേജസ്വിനികളും അംകുരപോലാല മർദ്ദികളും ആയ അവരെ അതുതന്നെ കണ്ടു അവരിൽ മനസ്സുപതിഞ്ഞു ജ്വലിതേന്ദ്രിയനായിത്തീർന്നു. സാധുവികളായ ദിവ്യേന്ദ്രപണികളു കണ്ടു താൻ കാരവശത്തായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള അത്യാത്മാവിന്നു എന്ത് അഗ്നി, ചന്ദ്രൻ, കാകാതിയായില്ല. എന്തിട്ടും തന്റെ മനസ്സു മിന്നിപ്പടിക്കുന്നത് ആ അഗ്നിക്കു കഴിയാതെയാണു വന്നത്. താൻ കാമിക്കുന്ന ആ വിപ്രപണികൾ തന്നിൽ കാമമില്ലത്തവരാകയാൽ കാമനാശകാലത്തെ അവരെ സ്തംഭിക്കുകയാ കഴിക്കുകയാ ചെയ്തുകൊണ്ട് അതുതന്നെ അറിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടു ആ അഗ്നി ആ സുന്ദരികളെ വീണ്ടും വീണ്ടും കാണുവാനായി ഗാർഹപത്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. എന്തിട്ടു കർമ്മപ്രഭകളായ അവരെ തന്റെ ശിരകളെക്കൊണ്ടു അടുത്തടുത്തു കൊടുക്കുവു അതുതന്നെ കണ്ടു കണ്ടു മറിച്ചു. ഇങ്ങിനെ വളരെ നേരം ആ വരദാനന്ദകളെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ആ കാമപരവശ

നായ അഗ്നിയുടെ മനസ്സ് അവളിൽ അധികം അധികം ഉത്തേജിതമാകുകയും ചെയ്തു. ആ പ്രാണനാശിയിൽ അന്യർ ലഭിക്കാത്ത ചാർമ്മിയോടുകൂടി അവൾ രാജാസന്ദർശനം അയക്കുകയും തനിക്ക് ഇനി രാജാക്കന്മാരുടെ ഗതി എന്തായിരിക്കുമെന്നു കണ്ടുകയറി.

അയക്കുന്ന കത്തുകൾക്കു നിയമം സ്വയം ഇതിനുമുമ്പെങ്കിലും കാണിക്കാത്തതായി. തന്റെ കാമനിയമത്തിൽ ആ രാജാക്കന്മാർക്കായി രാജാക്കന്മാർക്കായിരിക്കാത്തതായി. അയക്കുന്നതായ ആ അഗ്നിയെ പ്രാണനാശിയിൽ സ്വയം ഇതുവരെ പഴയതാണെന്നു കണ്ടിട്ടു. അപ്പോൾ അയക്കുന്ന ആ രാജാക്കന്മാരുടെ വാക്കുകളിൽ കരസന്ദർശനം കണ്ടുകയറുകയും അവർക്കും ശരിക്കുണ്ടെന്നു അറിയിക്കുന്ന ഇനി വേണ്ടുന്നതെന്തെന്നു ചിന്തിച്ചു.

“കാമംകൊണ്ടു ഞാൻ സമ്പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ള ഒരു പ്രാണനാശിയിൽ അയക്കുന്ന കരസന്ദർശനം. അയക്കുന്ന കത്തുകൾ അയക്കുന്ന പ്രീതിയുണ്ടാകയും എന്റെ കാമം നിവർത്തിയെന്നു ചെയ്യും.”

സ്വയം ഇങ്ങനെ തിരുമനസ്സിൽ ആദ്യമായി അംഗീകരിക്കുന്ന വാക്കുകൾക്കു ശിവയുടെ രൂപം ധരിച്ചു. ശിവരൂപം അയക്കുന്നതിന്നു ശിവയായി ആ വാക്കു ഗതം അയക്കുന്നതും അരികെ ചെയ്യും.

ശിവ — അല്ലാതെ അഗ്നിയിലെ വേദനാൽ കരസന്ദർശനം അറിയിക്കുന്ന എന്റെ വാക്ക് കരസന്ദർശനം കണ്ടുകയറുകയും. എന്റെ കാമംകൊണ്ടു വേദന

[illegible]

ആ തത്ത്വക്കുള കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ആ കോണി പ്രമേഹി
 മിഴിൽ പുറുനാകിച്ചുമ്പു. ആ ശിശുക്കളോടും പ
 ഞ്ഞു ചെലിക്കളോടും വന്നു കണ്ണുകളോടും ആ
 യും കൈകളോടും മോ കഴുത്തോടും ചൊ വയറോടും
 ളിയ ഒരു കാരാൻ ആ കണ്ഡത്തിൽനിന്നു ജാതനായി.
 മിതീയരിൽ ആകൃതി തെളിഞ്ഞു. തൃതീയയിൽ ശിശു
 വായി. ചതുർത്ഥിയിൽ ശ്വാസനായി വെച്ചു. തുടർത്തു
 പെരുംകാരാൻ മിന്നൽപ്പിണനും കലണിയിക്കലേ അതി
 ന്നിടയിൽനിന്നു ചെറിയ ചെങ്കുഴാട്ടകുടി ഉയർന്നു
 സൂര്യനെപ്പോലെ ആ ബാലൻ വിളങ്ങി. ജനിച്ച ഉട
 നെത്തന്നെ ആ ബാലൻ ശ്രീചാണകൻ നിഷ്പവിശ്ചി
 തന്ന അസുഹൃത്തുക്കൾക്കായ ശ്രേഷ്ഠധനുസ്സുടത്തു് നെ ഗ
 ണ്തിച്ചു. വിചലവും മോഹമയണവുമായ വില്ലാണത്.
 ഗുഹന്റെ ഗർഭം നം കേട്ട ചരാചരാജകമായ ശ്രീലോ
 കങ്ങളും മോഹിച്ചുപോയി. പെരിങ്കാൽ നിറയിൽനിന്ന്
 ഇടിയവട്ടുപോലെ ചെറുക്കുമ്പോഴായ ആ ശബ്ദത്താൽ
 ചിത്രൻ ഐശ്വര്യതൽ ഏണീ കാരാഗമങ്ങൾ ഓടിയെ
 ണ്ണി. പാഞ്ഞു ചെന്ന അവയെ ഇതുകൈകൾകൊണ്ടു
 പിടിച്ചു് ഒരു കളിൽ വെലും മോഹാദ കളിൽ താള
 ചുഡന്തമായി ആ സൂര്യപ്രതിരായ അണിപ്പത്രൻ വിള
 ങ്ഗി. മോഹകാരം ചേർന്ന കളടത്തു ആ മോഹമുന്താ
 യ ബലശ്രേഷ്ഠൻ അണച്ചു പിടിച്ചു മീതമായി ഗർഭി
 ചുകൊണ്ടു ക്രി ധിച്ചു. ആ ബാലനെ ഉൾക്കൈകൊണ്ടും
 ഉത്തമശരവും ഗ്രഹിച്ചു ബലമേറിയ ഭൂതന്മാരോടും
 പേടിച്ചു വിറയ്ക്കുവാൻ ഉപകാരമുണ്ടു ഉടൻ. വേറെ ഇ

കൈകൾകൊണ്ട് ആകാശത്തിൽ പലതട്ടു തുടങ്ങി
 ഞ്ഞെ അടിച്ചു. മൂന്നുലോകത്തുടനീളം മുഖത്തുതൂക്കാണ്ടു
 വലിച്ചു കടിക്കാൻപോലെ ആ മഹാസേനൻ അവിടെ
 കളിച്ചുതുടങ്ങി. ഉദയാദിയിൽ സൂര്യനെത്തോലോല
 പവനാഗ്രത്തിൽ ആ അപ്രഭുമാന്മാരായ അമ്മൂതവി
 ക്രമൻ സ്വപ്നനും വരണകൊണ്ടു തന്റെ നാനാമുഖത്വ
 മൂൽ ദിക്കുകൾക്കു നോക്കി, വിവിധഭാവങ്ങൾ കണ്ടു
 വീണ്ടും ഗർജിച്ചു. ആ ശബ്ദംകേട്ടു ചുറ്റുമുള്ള ജനങ്ങൾ
 ഭീതരായി മണസ്സികൂടി. പല മട്ടിൽ വീഴുകയും അവർ
 സ്നേഹനെ ശരണംപ്രാപിക്കയും ചെയ്തു. അമ്മൂതനെ ആ
 ശ്രുതിച്ചു ആ മഹാബലന്മാരും തന്നെവണ്ണന്മാരും ആ
 യ ജനങ്ങളെ ബ്രഹ്മണൻ പര്യടങ്ങാൻ എന്നു വിചിച്ച്.
 മഹാബലമുറയായ ഗുഹൻ ഏഴുനേര ശരണാഗതന്മാ
 രെമല്ലാം സമാപനം ചെയ്തതിൽപ്പിന്നെ ശോഭന
 തരപവതത്തിൽ വില്ലുവലിച്ചു അമ്പുകൾ വലാടിത്തൂ
 തുടങ്ങി. ഏതവൽപ്പത്രയായ മൃഗങ്ങളെശലഭത്തെ
 ശരണമുളക്കൊണ്ടു മർദ്ദിച്ചു തടസ്സങ്ങൾക്കും കഴുകുപാർക്കും
 മേൽവയ്തത്തിലേക്കു പേരുകയറൻ മർദ്ദിച്ചുനോക്കി. ചു
 ളയായ ആഞ്ഞുസ്വരത്തോടുകൂടിയാണു മൃഗാബലവർത്തം
 തകർന്നു വീണത്. ആ വീഴുകണ്ടു മാറുലകളും ഉറയു
 നിലവിളിച്ചു. ആ ആഞ്ഞുനടക്കെ കാട്ടിൽ കേട്ടിട്ടു
 അമയത്താവായ ആ മഹാബലൻ ചിന്താപരമാകെ
 വേഗപട്ടത്തുയർത്തി മുന്നുകൂടി അലറി. ഏന്തിട്ടു അത്ഭു
 തന്നു തിളങ്ങുന്ന ആ വേലി ആ മഹാതമാവി എറിഞ്ഞു
 തേശ്വഗിരിയുടെ ശിഖരത്തെത്തുടക്കുവാൻ തോന്നി.

മുറിച്ചു. വേലോറ മുറിഞ്ഞ ശേഷംഗിരി ഉടനെ മറ്റു
 മൈലങ്ങളോടുകൂടി സ്വന്തപ്പെട്ടിട്ടു കൂടിയ വിദ്യ
 മേല്പോട്ടു നൽകി. അപ്പോൾ നാലുവർഷം തകൽ പൊടി
 അതു വ്യഥ വളർന്നു കൂടി ആഞ്ഞുനീങ്ങി സ്വന്തപ്പെട്ട അമര
 ധിക്കരൻ വീണ്ടും ബലവതിയായി. ആകാശത്തിലേ
 സ്തയൻ പർവതങ്ങളെല്ലാം കൂടിയിൽ തിരിച്ചുവന്നു ശുദ്ധ
 ന നമസ്കരിച്ചു. ഇതെല്ലാമുണ്ടായതു ശുദ്ധപഞ്ചമിയി
 ലാണ്. അന്നു ലോകം സ്വന്തപ്പെട്ട ഭക്തിപൂർവ്വം സേ
 വിച്ചു.

മഹാസത്യാനന്ദം മഹാബലനായ മഹാസേനൻ
 ജനിച്ചപ്പോൾ വിവിധങ്ങളും ഘോരരൂപങ്ങളുമായി മ
 ഹത്തായ ഉൽപാതങ്ങളുണ്ടായി. സൂര്യപ്രകാശത്താൽ
 ഇതിൽ പിണങ്ങുകയും ശിതോഷ്ണാഭിപ്രേക്ഷാഭാവങ്ങൾ നി
 ലത്തരുകളും പെണ്ണു, ആകാശവും ദിക്കുകളും ഗ്രഹ
 ണ്ടും അസാധാരണമായി ഉപവിച്ചു. കൂടി ഉറക്കം നില
 വിട്ടില്ല. ഇങ്ങിനെ മഹാഘോരങ്ങളായ ഉല്പാതങ്ങൾ
 ചുറ്റുമുണ്ടായതു കണ്ട് ഭീതമായിത്തീർന്ന ലോകകന്താ
 കന്തായ മഹർഷികൾ ലോകത്തൊക്കെ ശരണിയായതു
 വർഷി.

“സപ്തർഷിപതികളിൽ ആറു പേരോടുകൂടി ഇവി
 രട്ടവെച്ചു രമിച്ച് അത്തുതംഗി നമുക്ക് അനന്തമെന്തെന്നു
 അറക്കിയിരിക്കുന്നു” എന്നു ചൈത്രാമധനത്തിലെ നി
 വാസികൾ പരസ്പരം ആവലാതിപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. സ്വാ
 മാരദേവിഗരുഡീദ്രവം ധരിച്ചു പരന്നുവരുന്നതു ക
 ണിട്ടുള്ള വേരേ ചിപ്പർ ഗരുഡിയെ നേക്കി “നീതാ

[illegible]

കൊണ്ടു വിശ്വദീപ്തികളെ കണ്ടാൽ ഏതാവും പ്രിയനായിത്തീർന്നു സ്വന്തം ദൈവർഷിപണികളുടെ വേർപെടുത്തലാണ് കണ്ടാൽ ജനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഇതിൽ മറ്റൊരും അവരായമില്ലെന്നും വിശ്വദീപ്തികൾ പരസ്പരമുള്ള കിടപ്പും ലോകാവസ്ഥയെക്കൊണ്ട് പ്രതികരിക്കാവുന്നതായിരിക്കട്ടെ തള്ളിക്കളയുകയെന്നു ചെയ്തു.

സ്വന്തോല്പത്തി കേട്ട ദൈവന്മാർ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു വന്നു വന്നു മുറിയിൽച്ചെന്നു.

ദൈവന്മാർ—“അല്ലയോ മഹാബലനായ ശക്തി, ആർക്കും അർപ്പണമാണ് വയ്ക്കുന്ന അഗ്നിയും ബലം ഇവ സ്വന്തമാണ്. അതുകൊണ്ട് അവനെ ദൈവൻ ഉടൻ കൊല്ലേണ്ടതാണ്. അവനെ കൊല്ലാതിരുന്നാൽ അവൻ മകുടാലങ്കാരവും അർപ്പണവും ദൈവനെയും നിന്ദിക്കുന്ന ദൈവനായിത്തീർന്നു വരികും.

“മഹാബലനാണ് ഇവ ബലൻ. ലോകസ്രാസ്താവിനേ കൂടിയും യുദ്ധത്തിൽ ആക്രമിച്ചു നശിപ്പിക്കാൻ ഇവന്നു കൈപ്പറ്റിയിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ട് ഇവനെ കൊല്ലാൻ കഴിയില്ല.” എന്തിനെന്നെ വ്യക്തമാക്കുകയെന്നു ചോദിച്ചാൽ ഇന്ദ്രനിൽനിന്നു പറഞ്ഞു.

വിശ്വദീപ്തികൾക്കൊക്കെയാണ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നതെന്ന് ഇന്ദ്രനെ പൂർണ്ണമായും കേൾക്കാനായി വീക്ഷിക്കുന്ന ലോകമനുഷ്യർ ഉടനെ ചെന്നു ആ കണ്ടാൽ കൊല്ലേണ്ടെന്ന നിരോധനം ചെയ്തു ദൈവന്മാർ പിരിഞ്ഞുപോയി. ലോകമനുഷ്യർ ചെന്നു ചെന്നു നോക്കിപ്പോയി ആ കണ്ടാൽ അതുല്യബലനായ അദ്ദേഹം

തന്നുമാണെന്നു കണ്ടു പിടയ്ക്കുകയും വിവർണ്ണമായി കളങ്കിതമായിത്തീർന്നുവെന്നുതന്നെയല്ല, അവരെല്ലാവരും സ്മരണയെക്കൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുകയുണ്ടായി. അവർ ആ മഹാബലത്തോടു തങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരെന്നു കണക്കും സ്നേഹവിചാരം തങ്ങളെ കൈകൾക്കൊണ്ടു കൈക്കൊണ്ടെന്നതെന്നും പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഇതു കേട്ടു മുഖപ്പാൽ കടിക്കുവാൻ ആൾ വളരെ കാരാൻ ലോകമാതാക്കളെ പൂജിച്ച് അവർ് ഇഷ്ടാനുസൃതം ചെയ്തു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പിതാവായ അതുതൻ എന്ന കാരണവാൻ വാടികയാൽ അദ്ദേഹത്തെ മാതൃഗണത്തോടു കൂടി കാരാൻ അല്പിച്ചു തൃപ്തനായി. അഗ്നി അവിടെ മഹാസേനന്റെ ചങ്ങമ്പുറത്തിൽ ചുറ്റിക്കൊണ്ടു നിന്നു. സപ്തരത്നങ്ങളിൽ വെച്ചു ശ്രേയസ്സും ശോഭനയും മകന്മാരുമായും മകതാസാഗരകന്യകയുമായ ശ്രീധരാഗ്ന മഹാസേനനെ ആശ്ലയിച്ച് അമ്മ മകനെത്തന്നപോലെ പരിപാലിച്ചു. അഗ്നിത്തവളെ അജമുഖനായിത്തീർന്നു തന്റെ പുത്രനെ കളിക്കാപ്പെന്നു വേദലേ പദ്യത്തിന്മേൽ മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വാങ്ങ.

അഗ്നിഗ്രഹങ്ങൾ, ഉപഗ്രഹങ്ങൾ, പ്രതികൾ ചേർന്നു കരകൾക്കു, പാരിക്ഷിന്മാർ മുതലായവരും മറ്റു വർണ്ണശാസ്ത്രങ്ങൾ ചുറ്റിക്കൊണ്ടുണ്ടു മഹാസേനൻ വർണ്ണത്തെ നിറഞ്ഞപ്പോൾ ആ ബാലനെ ജനിക്കുവാൻ പ്രയത്നമാണെന്നു് ദേവന്മാർ അറിഞ്ഞു. ഏഴുനൂറ്റാണ്ടു തോറായോടെ സുമേധൻ ഹൃദയത്തിൽ കയർത്തുവെക്കാനോടുകൂടി യുദ്ധത്തിന്നായി പുറപ്പെട്ടു. മഹാസേനനെ കൊല്ലുന്നതിന്നു് ഇന്ദ്രൻ വളുധാമിയായ

ദേവഗണാർച്ചനയായി സത്പരം നടക്കൊണ്ടു. മഹാപ്രഭു
 ചേൻ ദേവസൈന്യം ഉഗ്രമായി മഹാനാദം മുഴക്കി.
 കമാവധത്തിനായിച്ചല്ലുന്ന ശക്തിനെ ദേവന്മാർ മേന്മ
 യിൽ ഉടുപ്പിട്ട് അഴകിൽ കൊപ്പണിഞ്ഞു വിചിത്രരൂപ
 ഞങ്ങളോടും വിചിത്രസന്താനങ്ങളോടും നാനാവരണ
 ഞങ്ങളോടും നന്നാകരുതുകങ്ങളോടും കൂടി പിന്തുടൻ. മ
 യാശ്വലനായ ഇന്ദ്രൻ തന്റെ ഗർഭജനങ്ങൾ ദൈവസ്യ
 ഭയം ഹർഷിച്ചുകൊണ്ടും ദേവന്മാരിൽനിന്നും മോ
 ഷികളിൽനിന്നും പൂജയോറുകൊണ്ടും ശ്വേതാദ്രി ക
 തരി. ദേവേന്ദ്രൻ കാൽകൈകൾക്കു മുമ്പിൽ ചെമ്മ
 ഉദനെ സുന്ദാരോടുകൂടി സിംഹനാദം ചെയ്തു. അതു
 കേട്ട ഗുഹൻ പെട്ടെന്നു ചെന്നപോലെ നേലുറി. ആ
 അലച്ചതാൽ ദേവസൈന്യം കടൽപോലെ അലഞ്ഞുല
 ണ്ണു ചെയ്തതും ചിട്ട് അങ്ങിങ്ങു ഉഴന്നതിരിഞ്ഞുപോ
 യി. തന്നെ കൊല്ലുവാൻ വരുന്ന ദേവന്മാരെക്കുറുത്ത് ആ
 അഗ്നിപുത്രൻ ഏറവും ക്രൂരനായി തന്റെ വക്ത്ര
 ത്തിൽനിന്ന് അഗ്നിമുഖാലകൾ ധാരാളമായി പുറത്തു
 വിട്ടു. ആ ഏരികീയിൽ വേടിച്ചു വിറച്ച ദേവന്മാർ
 വെള്ള വീരിത്തുടങ്ങി. അവരുടെ ശരീരങ്ങളും ആയുധ
 ങ്ങളും വരണങ്ങളും കത്തിയെരിഞ്ഞു കിത്തിച്ചിതുക
 യാൽ അവയെല്ലാം അവിടെ കിത്തിച്ചിട്ടുണ്ടുന്ന അം
 ഗണാവശേഷം ശോഭിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ദഹിച്ചുതുടങ്ങിയ
 ദേവന്മാർ ഒടുവിൽ അഗ്നിപുത്രനായ കമാനേഷനെ
 ശരണം പ്രാപിച്ചു. ഇന്ദ്രനെ കൈവിട്ട സുന്ദരൻ ആശ്ര
 തിച്ച ദേവന്മാർ ശാന്തി നേടി. ദേവന്മാരോൽ പരിശു

സ്കന്ദം

കുതനായ ശക്തിനാവട്ടെ, നല്ലത്തിൽ പിന്മാറാതെ സ്കന്ദൻ നേരെ തന്റെ വളം പ്രദാനിച്ചു. ആ വളം കമാരൻ വലത്തുഭാഗത്തോടു പിടിച്ചു കയർ. വളപ്രയോഗത്താൽ സ്കന്ദനിൽനിന്നു പെരുന്തുമട്ടണിഞ്ഞു വേലേന്തി ദിവ്യകണ്ഠപ്രധാനിയാതി യവാവായ മറ്റൊരു പുരുഷൻ ഭാഗനായി. ആ പുരുഷനായ വിശാഖൻ. കാലഗണിതപ്രകാരം ഇപ്രകാരം കമാരനവൻ ആവിർഭവിച്ചതു കണ്ടപ്പോൾ ഭാരം വളർന്നു കമാരനെ തൊഴുതുകയാൽ കടന്നു ചെന്നു പ്രാപിച്ചു. സന്താനമായ സ്കന്ദനാവട്ടെ ഇന്നും ദേവസൈന്യത്തിനും അഭയം കൊടുത്തു. ഇതിൽ സന്താനം വിശാഖൻ വാദ്യംകൊണ്ടു കഴിയി.

യുദ്ധാനന്തരം ശ്രീകൃഷ്ണൻ വരികയും മഹാമോക്ഷത്തിന്നുണ്ടാകുന്നതിന്നും, മഹാപ്രഭുവും, അന്നുണ്ടാകുന്നതിന്നും ഉദ്ദേശ്യപ്രകാരം സർവ്വലക്ഷണസമ്പന്നനായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഹിരണ്യമലയുടെ ഹിരണ്യകവചവും ഹിരണ്യമലയുടെ ചങ്ങത്തു ചെമ്പട്ടയുടെ ചാത്തി അവിടെ വിട്ടു. ആകമാനാഭനായ പത്മരാജനായ ചക്രി മൂർത്തിമതിയായി സേവിച്ചു. ശ്രീകൃഷ്ണൻ മഹാമഹസഭയും സകലമനുജന്മാരായ സ്കന്ദൻ പെരുന്തുമായി ചെന്നു വേറെ സർവ്വഭൂതങ്ങൾക്കും ആഹാരം നൽകി. മഹാമോക്ഷമായ ബ്രഹ്മണർക്കു മഹാബലനെ പൂജിച്ചതിൽ പിന്നെ ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു:—

അല്ലയോ ഹിരണ്യഗർഭ, ധോനു മഹാമോക്ഷം കട്ടു മഹാൻ സർവ്വലോകങ്ങൾക്കും മഹാപ്രഭുനായിപ്പി.

വിഷമം. ഡോൻ ജനിപ്പിച്ച് ഒരു നാൾകൊണ്ടു സർവ്വ
ലോകത്തെയും കീഴടക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെ
പറ്റും ഡോൻ അറിയും തികയും ചെയ്യും. എന്താൽ ഇനി
കുറേദൂരംപോയിത്തന്നെ അറിയുംകൊണ്ടാൽ ഡോൻ ഇത്രയും
വണക്കം."

സ്കൂളിൽ...താലോലനങ്ങൾ, സർവ്വലോകങ്ങൾ ഈ
 ഗ്രന്ഥം എന്താണെന്ന് ചൊല്ലുന്നത്? സമരശക്തിക്ക് ദേവത
 നെക്കുറിച്ചു എങ്ങനെയാണു് കാണിക്കുന്നത്?

തൃശ്ശി കരം - ബലം തേജസ്സു സുഖം ഏന്തിവ ഇ
 ന്നൻ സർവ്വഭൂതങ്ങൾക്കും ഭക്തമാന. സർവ്വകാമജ
 ളും നൽകി സമരശ്ചരൻ സർവ്വദായം സമ്പന്നമാക്കി
 ന്ന. ഭൂതങ്ങളെ കർത്തൃപദം ലഭിക്കുവാൻ അനുശാസിക്കയും
 ദർശനത്താൽ നിഗ്രഹിക്കയും സുപുത്തന്മാരെ അനു
 ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇന്ദ്രൻ സൂര്യനില്ലാതായാൽ
 സൂര്യനാകയും ചന്ദ്രനില്ലാതായാൽ ചന്ദ്രനാകയും
 അശ്വിനെതടവൻ കരണമുണ്ടായാൽ ഭൂമിയോ ബല
 മോ അഗ്നിയോ വായുവോ ഏകിയും ചെയ്യും. ഇതാ
 ണ് ഇന്ദ്രന്റെ കർമ്മവും. ഇന്ദ്രൻ മഹത്തായ ബല
 മുണ്ട്. വീരവായ ഭവാൻ ബലിശ്ശ്രേഷ്ഠനാകയാൽ ഇ
 ന്ദ്രനായി ഭവിച്ചാലും!

ശക്തിൻ—അല്ലേഴാ മഹാബാഹോ! സർവ്വം സുഖം
 മനസ്സാൽ ലഭിക്കാൻ തന്നെ ഇപ്പോൾ കഷ്ടം! ലഭിക്കാൻ
 ഞാൻ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. ഈ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ
 അനന്തസുഖനാണു ലോകം.

സ്കന്ദൻ—അദ്ധ്യഗ്രന്ഥം വിജയിച്ചുവെന്ന് ജവഹർലാൽ

കൈലാശപർവ്വതത്തിൽനിന്നും വന്നു. അപ്പോൾ ശക്തി
യോൻ അവന്റെ കിരണമായി വന്നിരിക്കുകയും
യോൻ ഇന്ദ്രപർവ്വതത്തിൽനിന്നും

ശക്തിൻ—യോനുള്ള യോഗം കൈലാശപർവ്വതത്തിൽനിന്നും. വിശ്വ
യ യോൻ കൈലാശപർവ്വതത്തിൽനിന്നും ശക്തിയോടു നീഗ്രഹിച്ചു
ലും! യോന്റെ വിഷ്ണു കണ്ഠ വിഷ്ണുതരായ ലോകം
എത്തിൽ അവയെക്കണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു. പരമേശ്വരൻ
ബലമിനമെന്ന യോൻ ഇന്ദ്രപർവ്വതത്തിൽ സ്ഥിതി
ചെയ്യുന്നതായാൽ നമുക്കു തമ്മിൽ പിന്നെക്കണ്ടുപോ
യോൻ ഉത്സാഹശീലനാൽ പ്രതിപ്രിയം. യോൻ വി
ന്നത്തിൽ ലോകം കണ്ടുപോയിപ്പിരിയും. അതോടുക
ടി സ്വർഗ്ഗത്തെയും ഇരുകണ്ഠികളാകും. നാം രണ്ടുപ
ക്ഷയമായി വന്നു ചെന്നുവന്നുവന്നു. ആ യോഗ
ത്തിൽ യോൻതന്നെയും പ്രാപ്തവ്യം വിജയം
നേടുക. ഇങ്ങിനെ യോൻ പിന്നെക്കണ്ടുപോ, യോഗം
നേരിട്ടുവന്നു യോൻ പരമേശ്വരനാകുന്നതും ഇടവ
യെന്നതെ കണ്ടുവന്നു വിചാരിക്കാതെ യോൻ ഇ
പ്പോൾതന്നെ ഇന്ദ്രപർവ്വതത്തിൽനിന്നും

സ്കന്ദൻ—കൈലാശപർവ്വതത്തിൽനിന്നും ഈ യോഗം
യോൻതന്നെയും. യോൻ കൈലാശപർവ്വതത്തിൽനിന്നും
വന്നു. യോന്റെ യോഗം കൈലാശപർവ്വതത്തിൽനിന്നും
യോൻ കണ്ടുപോയിപ്പിരിയും.

ശക്തിൻ—യോൻതന്നെയും യോൻ കണ്ടുപോയിപ്പിരിയും
യോൻ കണ്ടു ഇന്ദ്രപർവ്വതം. യോൻ കണ്ടുപോയിപ്പിരിയും
യോൻ കണ്ടു ഇന്ദ്രപർവ്വതത്തിൽനിന്നും

സരിഷ്വരൻ ഭവൻ സന്നദ്ധനാണെങ്കിൽ ദേവ സേനാപതിയായി ഭവാനെ അഭിഷേകം ചെയ്തെടുത്തു. — ഭവാനവനിനാശത്തിനും ദേവകാര്യസിദ്ധിക്കും ഗോബ്രാഹ്മണാദിത്തന്തിനും ചേങ്ങി ഏതെ സേനാപതിയായി അഭിഷേകം ചെയ്താലും!

ഉടനെ ദേവഗണത്തോടു കൂടി ഭവവർണ്ണ് സന്നാഹം ചെയ്തസേനാപതിയായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. മഹാജിഹ്വയെ പൂജിതനായി, മഹാസേനൻ അത്യാത്മശോഭിച്ചു. ഏരിഞ്ഞുയർന്ന തീയിന്റെ പ്രഭാമണ്ഡലം പോലെ സൂര്യന്റെ തലത്തുമേൽ പൊയിൽക്കു വിളങ്ങി. വിശ്വകർമ്മവിനാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യഹിംസ്യമേല തരശ്വിയായ ത്രിപുരാരണകർത്താ കരാറനെ അണിയിച്ചു. വൃഷഭപജന്തയെ തദഗ്രേവാൻ ദേവിയോടു കൂടി സുപ്രീതനായി; പൂജിതനായി സുനാഭിഷേകകാലത്തു് അവിടെ എത്തിട്ടുണ്. തദനാഞ് അഗ്നിയാതി വന്നതെന്നും തദപുത്രനാഞ് സൂര്യനെന്നും പാണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നു. തദൻ ഉത്സർജിച്ച ശുഭം ശേഖരവർമ്മയായി. അഗ്നിമുഖ മേതസ്സിനെ പദ്യതന്തിനേൽ കൃത്തികരാനും തദനും കൂടി കൊണ്ടാടി ക്ഷിക്കുന്നതു ദേവന്മാർ കണ്ടിട്ടുണ്. തദൻ അഗ്നിയിൽ പ്രാവശ്യിച്ചിറങ്ങ സപാമയെ ആദ്യമട്ടം പ്രാപിച്ചതെന്നും ഗുണവിധിയായ ഗ്രാഹൻ തദസ്മാരവാണെന്നും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ തദനും അഗ്നിക്കും സപാമയെ ആദ്യമട്ടം ക്ഷിപിക്കുകയും കൂടി മേതനായ സൂര്യൻ തദപുത്രനെ വിദ്യാതനായി. വെടി ചേരത്തെ വസുന്തരം

ചാത്തിയ ശ്രീകുമാരായ ആഗേയൻ മകന്മാരുടാളാടുക
 ഭിന്ദി അംശമൊന്നെന്നപോലെ ശോഭിച്ചു. അഗ്നിയോ
 ഭയമൊരു കണ്ടെത്തുകൊണ്ടു പരിചരമെ അലംകൃ
 മായ കൊട്ടിയുയർന്നി മെത്തിൽ കയറിയിരുത്ത കര
 മൻ കാലാഗ്നിപാല ലോഹിതനായി വിളങ്ങി. സ്വ
 കൃതങ്ങൾക്കും ചേക്കും പ്രഭയും ശാന്തിയും ബലവും
 നൽകുന്ന ആ ശക്തി ദേവന്മാർ മുതലായിത്തന്നി
 കാരാൻ മുമ്പിൽ നില്ക്കുക. എന്നതന്നെ മറ്റും
 സമമമായ കവചം ഗുഹകൻ ദേഹത്തിൽ ആവി
 ഭവിച്ചു ചെല്ല. യുദ്ധകാലത്തു മുമ്പ് ഏകദേശം
 മനയിൽ കാണാം. ശക്തി, ധർമ്മം, ബലം, ദൈവ
 കാന്തി, സത്യം, ഉന്നതി, അനുജാദാ
 മകന്മാർക്കും, ശത്രുനിമിത്തം, ലോകപാപന
 ഏന്തിവെച്ചും സ്കന്ദൻ സമമമായതാണ്. സമമ
 വന്മാരും അഗ്നിനിമിത്തം അലംകൃതനും അഭിഷിക്
 തനായ ഗുഹൻ പ്രസന്നചിത്തനായി ചുറ്റും ചുറ്റും
 ലംപെറല പ്രകാശിച്ചു. അഗ്നിക്കൊക്കും സമ
 മായവെച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടു, ദേവദൈവിക്കൊക്കും
 ഏകദേശം, ദേവഗന്ധർവ്വന്മാർക്കൊക്കും, അപ്പോഴൊന്നി
 നെക്കൊണ്ടും അവിടെയെങ്ങും ശബ്ദമായതായി. ഇ
 ത്തം ഏകദേശം അലംകൃതനായ വിശാലചിത്തനും
 വശിത്തനും ചുറ്റും അഭിഷിക്തനായ പാവക
 ന്നൻ അവിടെ ക്രീഡിച്ചുവിളങ്ങി. ഇതുകൊണ്ടു ഉദി
 യത്തു സ്കന്ദനോടൊക്കെ അഭിഷിക്തനായി ശോഭി
 ത്ത മഹാസേനൻ മുമ്പിൽ ദേവകൾക്കൊക്കും

അതി വന്നു 'അങ്ങനെയേ ചോൻ തന്നെയാണു സമരമി' എന്ന് പറഞ്ഞു ചുറ്റും നിന്നു. സമ്പൂർണ്ണഗണങ്ങളാലും ആവൃതനായ ഭഗവാൻ ദേവസേനകളോടുകൂടി സമരം ചുറ്റും പൂജിതനായി സമ്രാജ്യം സാക്ഷാത്കര്യം ചെയ്തു.

സ്തുതന സേനാപതിയായി അഭിഷേകം ചെയ്തതിൽപ്പിന്നെ ശക്തനായ അദ്ദേഹം മുൻപു കണ്ടിട്ടുള്ള ആ ദേവസേനയെ കണ്ടു. ആ ദേവിതയെ അറിയാതെ ഇദ്ദേഹം കണ്ടെന്നതാണ് വിചിത്രമായതെന്നു കണ്ടതി ഇന്ദ്രൻ ദേവസേനയെ വേണ്ടുവണ്ണം അലങ്കരിപ്പിച്ച് അവിടെ വന്നു.

ഇന്ദ്രൻ—അല്ലാതെ സമരത്തെ, ഈ കമ്പുകൾ സമ്പൂർണ്ണ ചേക്കേറിയ പതിയായി നിർദ്ദിഷ്ടമാണെന്നു കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതാണ്. അതുകൊണ്ടു ചോൻ താമരപ്പൂവെങ്കിലും ചേർന്നു കൈകൾക്കു ചുമംവിധി നേരുമ്പോൾ ഈ ദേവിതയുടെ വലംകൈ പിടിച്ചാലും.

ഇന്ദ്രൻ അതിനെക്കണ്ടു ചെയ്തു. മറ്റൊരുനാൾ യുദ്ധസ്ഥിതി ഭവിക്കുമ്പോൾ ചെയ്തവേ ചോരസേനൻ ദേവസേനയെ പാഞ്ഞിറങ്ങണം ചെയ്തു. ഇതിനിടയിൽ ഈ ദേവസേനയെ അറിയുന്ന സമ്പൂർണ്ണയായ അംഗീകരിച്ചതെന്നു ഇന്ദ്രൻ പുകഴ്ത്തിയത്. സിന്ധവലിയും കണ്ഠവും സഭ്യതയും അപരാജിതമാണെന്നു ദേവസേനയെ അറിയും ചേർന്നിടങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ട്. സാക്ഷാത്കരമായ സ്തുതൻ ദേവസേനയുടെ പതിയായതോടുകൂടി ആ കമ്മേസേനയെ ലക്ഷ്മിദേവി മുങ്ങിയിരുന്നതി സമ്പൂർണ്ണ ചെയ്ത് ആലോചിച്ചു. ഇന്ദ്രൻ ഇതിനെ

തി വിചാരിച്ച പഞ്ചകിരീടമിതെ ശ്രീപഞ്ചരിതെന്നു കീർത്തിക്കുന്നു. സ്വന്തം കൃതമായതായതു അഴിയിലാകരുതെ ആ അഴി-കൊരിയിരുത്തി.

ശ്രീസദ്യനായ മഹാസേനൻ ദേവദാസന്റെ പരിചരണത്തോടു കൂട്ട സമ്പന്നിപതികളിൽ പരിത്യക്തകളായ ആദ്യപർ ആവിടെ വന്നു. ധർമ്മയുക്തകളായ ആ മഹാപ്രതാപം സ്മരണോട് ഇഷ്ടിത ആയിച്ചു:—

‘മകനേ, ദേവതാപ്രസാദമായ മഹാകന്യാൻ ഞങ്ങളെ വെടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവൾ ഞങ്ങളിൽ അകാണുന്ന മായുഷമായ ദോഷംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ പുണ്യസ്ഥാനത്തു നിന്നു പരിച്ചുപോയി. ഞങ്ങളിൽനിന്നാണു ചേരൻ പിരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെട്ടു. ആ കേട്ടതു സത്യമാണെന്നു ചേരൻ ഭൂഭൃം ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ ചേരൻ അമ്മമാരായ ഞങ്ങളെ ചേരൻ കഷ്ടിക്കുന്നു എന്നാണ്. പ്രഭു, ചോരൻ പ്രസാദത്താൽ ഞങ്ങൾക്ക് അർജ്ജുനമായ സ്വർഗ്ഗാനുഭവം ഉണ്ടാകണം. ചേരൻ ഞങ്ങളുടെ മകനായി, ഞങ്ങളോടുള്ള കടം വീട്ടേണ്ടതാണ്.

സ്വന്തം—അനിർദ്ദിതകളായ നിങ്ങൾ ഏതെൻ അമ്മമാരും ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മകനും തന്നെ. നിങ്ങളെപ്പിടയ്ക്കുന്നതു മുഴുവൻ അങ്ങിനെയെന്ന സാധിക്കും.

അപ്പോൾ ഏതൊ പരമേശ്വരൻ ഭാവിച്ചു ഇന്നു നമുക്കു കാഴ്ചകളെന്നെന്ന സ്വന്തം ചോദിച്ചു.

ഇന്നു—മോഹിനിയുടെ ഇളയ നന്ദോദയമായ ചിരിയിൽനിന്നു മൃഗയുക്തയെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടു

സ്വർഗ്ഗം അധികാരത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി
കുട്ടികൾ പോയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ വരു-
ന്നതാൽ നമ്മുടെ സംരക്ഷണം നാം വിട്ടുവെക്കു-
ന്നു. അപ്പോൾ ഇവർക്കു കേൾക്കേണ്ടതാണ് സ-
കൃതം ശരിപ്പെടുത്തി വെച്ചിരിക്കുന്നത്.

സ്വർഗ്ഗം വരുമ്പോൾ പ്രഭാവമുണ്ടാകുമ്പോൾ
അതിൽ പ്രതിപത്തികൾ ഇത്രയും സൂചിപ്പിച്ചത് എ-
ന്നെന്നറിയാൻ ഉടൻ നമ്മുടെ പക്ഷത്തുനിന്നും അ-
വിടെ കൃത്യമായ അറിവായി വരുകയും ഇത് നമ്മുടെ
അറിവ് അറിയാൻ വരുവാനും. ഇത് സർവ്വതരം
ഗതമാകുന്നതിനായി വിനയവും അവിടെ വന്നു. സ്വർഗ്ഗം
സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഗതമാകുന്നതിനായി വരുവാനും അവിടെ
നില്ക്കുന്നതിനാൽ സ്വർഗ്ഗം മാത്രമായി പ്രതിപത്തി-
കൾക്കുള്ള പക്ഷം ഗതമാകും ഉണ്ടാകും.

വിനയം—മകൾ, നിങ്ങളുടെ പുത്രനാണ്. എന്തും
നിങ്ങളുടെ അറിവ് വാങ്ങുന്നതാണ് എന്തിനാണിത്
എന്ന്.

സ്വർഗ്ഗം—അതിൽ ചെലിക്കുന്ന നമസ്കരിക്കുകയും. അ-
വർക്കുണ്ടെങ്കിൽ ഇവർക്കുണ്ടെങ്കിൽ നമസ്കരിക്കുകയും. പുത്രനാണ്
അതാകട്ടെ ചെലിക്കുന്ന എന്തും അനുശാസിക്കുകയും
കൊണ്ടു. സ്വർഗ്ഗം (അവിടെ) അതിൽ വരുവാനും
അതിൽ ചെലിക്കുന്ന എന്തും വാങ്ങുകയും.

അനന്തരം മാത്രം സ്വർഗ്ഗം എവിടെ വന്നു.
അതിൽ—അതിൽ സ്വർഗ്ഗം അതിൽ വന്നു. കവി

കൾ സ്തുതിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ ചോദിക്കുകയും ഭാഗ്യവശമായി കലാനാൽ പൂജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സ്വന്തം—നിങ്ങൾ ഏതൊരു മതാചാര്യരാണ്. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മകനാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ഏതൊരു മതാചാര്യരാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു.

ഭാഗ്യവശം—ഈ ലോകത്തിൽ മതാചാര്യരായി കല്പിച്ചു പരിചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭാഗ്യവശം മതാചാര്യരായി കല്പിച്ചു പരിചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ലോകത്തിൽ പൂജകൾ. അവരായതാണ്. ഞങ്ങളുടെ പ്രജകളെ അവർ യഥാർത്ഥമായിക്കുന്നു. അവരെ ഞങ്ങളുടെ തരണം.

സ്വന്തം—ഈ പ്രജകളെ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ തന്നെയും അവരെ നിങ്ങളുടെ മകനായതാണ് കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രജകളെ നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതാണ് അവരെ ഞാൻ തരണം.

ഭാഗ്യവശം—“ബ്രാഹ്മി മതലായ ഈ മതാചാര്യരുടെ പ്രജകളെയും ചോദിപ്പിക്കുന്ന പേർചെയ്ത അവരുടെ (ഈ പ്രജകളുടെ) പിതാക്കളെയും ഞങ്ങളുടെ മകനായതാണ് കല്പിക്കുന്നതാണ്. ഞങ്ങളുടെ.”

സ്വന്തം—“മരണിതര പരമനായ കല്പനയാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതാണ്. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മകനായിക്കുന്നു. പ്രജകളെ നിങ്ങൾ ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.”

ഭാഗ്യവശം—ചോദിക്കുന്ന പ്രീതിക്കു പരമനായതാണ് പ്രജകളെയും ഞങ്ങളുടെ മകനായിക്കൊള്ളുന്നു. ഞങ്ങളുടെ മതാചാര്യരായിപ്പോ. എന്നും ചോദിക്കുന്നതാണ്.

സ്കന്ദൻ—ഈ രാജാക്കൾക്കു മുമ്പു പതിനാറു വയസ്സുവരെ നിങ്ങൾ പ്രജകളെ വിവിധ രാവേത്തിൽ ബാധിച്ചു കൊള്ളുക. അപ്പുറനായ ഒരു ദൂതൻ ഞാൻ സ്വാതന്ത്ര്യപ്പെട്ടു നിങ്ങൾക്കു തരാം. അവനോടുകൂടി സസുഖം പുലിത്തൊഴി നിങ്ങൾക്കു വാഴാം.

ഉടനെ സ്കന്ദന്റെ ഭോമത്തിൽനിന്നു അഗ്നിപ്രഭുവും മഹാപ്രഭോത്തോടുകൂടിയ ഒരു പുരുഷൻ മന്ത്രിപ്രജകളെ ഉദ്ദീകവാന്തോടി ആവിർഭവിച്ചു. അവൻ ഇനിച്ചു ഉടനെ വിശന്നു തട്ടൻ സംഭരണകർട്ട ഭൂമിയിൽ വീണു പോയി. സ്കന്ദന്റെ മരണശബ്ദം ആ അഗ്നിപ്രഭൻ കേൾക്കുകയും ഗ്രാമമായി. ആ ഗ്രാമത്തെ സ്കന്ദാവസ്ഥാഭിമാന പണ്ഡിതന്മാർ പഠിച്ചു. മഹാദൈവങ്ങൾ വിനയത്തോടെ കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. പുതന്മാർക്കു സിന്ധു പുതന്മാർക്കു വിളിക്കുന്നു. ശീതപുതന്മാർക്കു ചോരപ്പുതന്മാർക്കു വലിയ വലിയൊരു പ്രജകളെ കയ്യെപ്പിക്കുന്ന ഭിഷണപിശാചിയാണു്. ആ ചോരപ്പുതന്മാർക്കു മറ്റൊരു സ്ത്രീകളുടെ ഗർഭത്തെ ഹരിക്കുന്നു. അരികിയിരുന്ന മേവതിയാണു് ദൈവഗ്രാമം. അപ്പുറത്തു് മഹാചോരമായി ബാധിക്കുന്ന മഹാഗ്രാമമാണതു്. ശിശുവും സംഭരണ സമ്മുഷ്ടമാകുന്ന ദൈവദൈവം മരിച്ചുമാത്രമുമാത്രമേ ദീപി മുഖമേധകയാണു്. സ്കന്ദൻ വലിയൊരു പേരും സംഭവിച്ചു കർമ്മകർമ്മങ്ങൾക്കു പലം ഗർഭകളായ മഹാഗ്രാമങ്ങളായി. അവരുടെ പരസ്പരം കേൾക്കുന്നതായാമായിത്തീർന്നു. ആ ചോരകർമ്മം ഇനിപ്പോഴു് ഉണ്ടാകുന്ന ബാലന്മാർക്കു വലിയൊരു വിട്ടിട്ടു

ഞ. ഗോകുളമുൾക്കൊണ്ടു സാരിയിൽ പ്രവേശിച്ചു
 തുറന്നു ശക്തി മനുഷ്യശിശുക്കളെ തിന്നുന്നതു്. പട്ടികളു
 ളെങ്കിലും സമയം അനുചിതമുൾക്കൊണ്ടു ഗർഭത്തെ ഹ
 റിക്കുന്നതേവിയായ്. വൃക്കകളുടെ മേൽവശം കണ്ടെത്തി
 ലാണ് (കരിങ്ങാലിയിൽ) വാക്കുന്നതു്. ആ വാദത്തെ
 മൃത്യു മൃതാനന്തരം നിമിത്തം. ആകാശം കണ്ടെ
 ത്തിൽ ആ ദേവിയെ പത്രാശ്ചരികളായ മനുഷ്യർ നമ
 സ്കരിക്കുന്നു. ഇവകളെ മലയാളസംഗ്രഹങ്ങളായ ഗ്രന്ഥ
 ഞ്ങൾ വേറെ പതിക്കേണ്ടതല്ല കൂടിമുൻ. അവയെല്ലാം
 ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ പത്തുനാൾ മുൻ ഇടവിടുന്നതി
 ല്ലാം. സപ്തമതാവരം കൂടി സൂക്ഷ്മരീതിയിൽ ഗ
 റ്റിക്കുന്നതിൽ പ്രവേശിച്ചു ഗർഭത്തെ തിന്നും. ഗന്ധമു
 ളായ് വെച്ചുന്നതു ഗർഭത്തെ ബാധിച്ചു ഓടിക്കൊ
 ത്താണ്. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യശിശുക്കൾ ഗർഭം അ
 ലസുന്നത് അപ്പോഴുകൾക്കു ജനനം ഗർഭത്തെ അവ
 ഹരിക്കുവാനും ഗർഭം നഷ്ടമായി എന്നു പറയുന്നു. മനു
 സ്സംഗമചിത്രമായി നൂ. ൧൯൯ ധാത്രിയായി ചോദിക്കു
 യനി എങ്ങനാണു ദേവിയുണ്ടു്. ഈ ദേവിയെ കടമ്പക്ക
 ളിലാണ് പൂജിക്കുന്നതു്. പുരുഷന്മാരിൽ ആർ പൂജ
 ന്ൻ പാതാവായിരിക്കുംവാറെ സ്രികളിൽ ആയുസ്സു
 ന്നൻമാരായാണ്. ആ ആയുസ്സെ കാര്യമായിരിക്കും
 മനുഷ്യർ പൂജിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം ചാലന്മാരെ
 സംബന്ധിച്ച മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ഇവ ചാലന്മാർ പതി
 നാറു വർണ്ണങ്ങളായവരെ ജനംഗമമുണ്ടാക്കും. ഇപ്പോൾ
 ഇവിടെപ്പോലും മനുഗണങ്ങളും പുരുഷഗണങ്ങളും

സ്വന്തഗ്രാമങ്ങളാണ്. സ്റ്റാമ്പുചരഞ്ചനങ്ങളെക്കൊണ്ടു-
 ബലിദത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടും വിശേഷിച്ചു സ്റ്റാമ്പുചര-
 കൊണ്ടും ഈ ഗ്രാമങ്ങളെ ശരിപ്പിക്കണമെന്ന് ഇന്തി-
 നെ ഇവയെപ്പറ്റിയൊരു ഇവ മനുഷ്യർ ശുഭത്തെ തന്നെ.
 ഇവയെ വഴിപാടല പൂജിക്കയും നമസ്കരിക്കയും ചെയ-
 യുന്നവർ ആയുസ്സും വിശുദ്ധ്യയുണ്ടാകും. അഗ്രത്തിലും-
 സപ്തത്തിലും ദേവന്മാരെ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ദേവ-
 ഗ്രാമവും ഇരിക്കുമ്പോഴും കിടക്കുമ്പോഴും പാത്രം-
 പാത്രങ്ങൾ വിതൃഗ്രാമവും സിദ്ധന്മാരെ ധിക്കരിച്ച്
 അവയുടെ ശരവാരാൽ സിദ്ധഗ്രാമവും ഏല്പാഴും വി-
 വിധാസങ്ങളും വിവിധഗന്ധങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്നതാ-
 യിതോ നിരക്കാഞ്ഞിരുന്നാൽ രാജസഗ്രാമവും മനുഷ്യ-
 നെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞേക്കാം. ഇന്തിനെ
 തന്നെ പിശാചഗ്രാമം യജ്ഞഗ്രാമം ഏന്തിവയും മനു-
 ഷ്യരെ ബാധിക്കും. ഇവയെ മനുഷ്യർ ഉന്മാർത്തര-
 കുന്നതാണ്. ക്രീഡാകാരൻ, ദേഹകുരുക്കൻ, അരികാ-
 ളി ഏന്തിയിനെ ഗ്രാമങ്ങൾ മൂന്നുവിധമാണ്. ഏഴുവ-
 ള്ള വാസ്സുവരെ മനുഷ്യർ ഗ്രാമപിപാസുണ്ടാകും. അതി-
 നപ്പോൾ ഗ്രാമമുഖമാർ പാമാണ് ബാധിക്കുക. മി-
 ത്രകന്തിയും ഗ്രാമമുഖമാർ, ഭാഗത്തും, ശുചിയും നി-
 ത്രകന്തിയുമായെത്തുന്ന ആസ്തികന്തിയിൽനിന്നു ഗ്രാമങ്ങളെ
 പറ്റും ഭരിക്കുന്നില്ല. മേൽപറഞ്ഞവയെ ഗ്രാമങ്ങൾ
 കരിക്കും സ്വരിക്കും.

ഇന്തിനെ സ്റ്റാമ്പു മേന്മാർക്കു പ്രിയം ചെയ്യുക

സ്വപ്നത്തിലും ആവേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു സമുദ്രലോകം നിങ്ങളിൽ
വേണ്ടി ബലരാജിതനായ നിന്നെ ജനിച്ചിട്ടുള്ളു."

വിശ്വമഹാപ്രകാശം വിശ്വവത്സലനായ മഹാ
സേനൻ ജനാഭവേദന പുരിച്ചു. സുന്ദരൻ അഭിഷേകം
കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ ശിവൻ പാശ്ചാത്യരോടുകൂടി ആ
തിരം സിംഹത്തെയു പുതിയ സൂര്യസ്ഥിതിയായ ഉത്തര
മധ്യത്തിൽ കയറി ഭദ്രവർത്തിലുള്ള പുറപ്പെട്ടു. ചരല
മഞ്ഞളയലും വിരപ്പിക്കുമ്പോൾ അർദ്ധരാത്രിയുടെ ചാരു
കേസരവർമ്മയോടുകൂടി ആ സിംഹത്തോടു ആകാശത്തെ
ത്തന്നെ വലിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ചോല മേപ്പോട്ടുയർന്നു.
ഇന്ദ്രചാലത്തോടുകൂടി മേഘത്തിൽ മിന്നലോടുകൂടി
സൂര്യനെപ്പോലെ ആ മധ്യത്തിൽ ഉദയംകൂടിയ പശു
വതിഭഗവാൻ ശോഭിച്ചു. മുഖിലായി നാമവാഹനനായ
കുബേരൻ പുഷ്പകത്തിൽ കയറി ഗുഹ്യകന്യായോടുകൂടി
നാഗ്രായാതി. ഇന്ദ്രൻ സമഗ്രസമേതം കൈരവത
സ്ഥനായി കൂത്തുപറന്നു വരുന്നെ വന്നു വന്നു. ജ്യോ
തിശ്രദ്ധയോടും യജ്ഞാധിപനോടുകൂടി മറയ
ണിത്തു് അലംകൃതനായി അമോഘനായ മഹാമുഖ
നും വസുദേവനോടുകൂടി വിചിത്രമായൊരു കൂട്ടം
വരും അനുയോജനാധിപനും നിമക്കുവഴല
വേ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി അണുവനായ യജ്ഞം മൂന്നു ചോ
ലാധിപന്മാരോടുകൂടി അഴകിൽ അലംകൃതനായ വിജയ
മെന്ന ദേവശാപമൂലവും, പലപല ജലമൂലവും
ആ നൃപതി ജലാശയം ഉഗ്രവനമായ വരണ
നും ആര്യവർമ്മയോടുകൂടി ഗർഭാശ്വരാജിയോടുകൂടി

ഹരപ്രഭോയ ഹരതേജോഭം മുഹൂർത്തസവിതായ
 ഭണ്ഡമുദയം ശ്രീപുണ്ഡ്രായ ഭണ്ഡോടുകൂടി, ഭൂമി
 അംഗിാസ്സു മുതലായ ചാർഷികളാലും ദൈവതങ്ങളു
 ലും പൂജിതനായി ശിവന്റെ കാമ്പും, പ്രതികൾ ഉ
 ഗ്രഹസ്വർണ്ണാർ, അപ്പോലാഗണങ്ങൾ, നദികൾ, സമുദ്ര
 ങ്ങൾ, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, നക്ഷത്രങ്ങൾ, ദേവപുത്രന്മാർ, ചുരു
 വയ്ക്കും ചെമ്പുക്കൊണ്ടു ചാത്തുകൾ ഉപകരകളാ
 കായ വരംഗനകൾ, നൈകകൃഷ്ണിക്കാന്റെ വാഞ്ചനയും
 വേദാർക്കാരാകട്ടെ ഉപജ്ഞിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ചന്ദ്രൻ
 ചെമ്പാകരം വിശിക്കുകയ്ക്കു അഗ്നിവായുക്കൾ, വായുതി
 യെ കൊണ്ടുടിക്കുകയ്ക്കു ഗൈരി, വിദ്യ, ഗന്ധാരി, രാ
 ഗിനി, മിത്രസ, സാവിത്രി, മുതലായവർ, കച്ചികുതങ്ങളാ
 യ സ്കന്ദസമുദയങ്ങൾ, മുഖിൽ കൊടിപിടിച്ചുകൊണ്ടു
 ശൃംഗാണവ്യായുതനം ശിവസുഖാഭമായ രാജസുഗ്രഹം
 ലോകത്തിന്നു ആനന്ദോദയകരം തദർക്കുതനായ വി
 ഗ്രഹൻ ഏതീടമെല്ലാം തേക്കുന്നാൽ ഹർഷമർന്നതാ
 കരാദൈവത അനുഗമിച്ചു ബ്രഹ്മണ്യനും കൃഷ്ണകാന്ത
 തനായ ദേവസുന്ദരതി ദൈവസമ്പന്നതോടുകൂടി ക
 ത്വന്മാർ സൽകർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു പൂജിക്കുന്ന ദൈവത
 ളും തദ്രൻ തദ്രാൻ പിതാമഹൻ ഏന്തി.തിനെ വിവ
 ധകാകാശം ചേർന്ന ദൈവശരണം ശിവനെ വിജ്ഞാ
 തനായ ദൈവശരണൻ പിണ്ഡ നാടകം. തന്നെ അ
 നുഗമിക്കുന്ന മകനെക്കണ്ടു ശിവൻ അമിത വിളിച്ചു
 “മകാ, എല്ലാ കാലങ്ങളിലും എപ്പോഴും എന്തെ ക
 ണ്ടുകൊള്ളുക! എന്തെ ദശിക്കയും എന്തെ മരിക്കാ

ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു പാദമേത്രമസ്സൗകം." എന്തിനി
 നെ പറഞ്ഞു ഗംഗമാരി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ഇതു കഴിഞ്ഞ
 ഉടനെ അവിടെ കൊടുത്ത ഉല്പാദനങ്ങളായിക്കണ്ടു.
 അവയുടെ സമ്പുഷ്ടവർദ്ധന പെട്ടെന്നു സമ്മാഹിതമാവാ
 യി. നമ്മളുണ്ടാക്കിയതിന്റെ കാരണം ഉപേക്ഷിക്കയും ഉ
 വന്നു വല്ലാതെ മൂർച്ഛിക്കയും ചെയ്തു. പാദമിടം കലശലായി
 തന്നി അന്ധകാരത്തിൽ മുങ്ങി. ഇത ദൈവജന്മവർദ്ധന
 കണ്ടു കർമ്മദാഹനമായ ശങ്കാന്നം ഉദയം ദൈവജന്മം മ
 ഞ്ഞുകൊണ്ടും ഉള്ളു കലശലായി. ഇതിനെ ഇവർ കേൾവി
 തരത്തിലിടുകയും, വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതും കരിയുകയും ചെയ്ത
 ഉദയം നന്നായോരായുധങ്ങൾ വരിച്ചു ഒരു മഹാമഹത്വ
 ന്നും എത്തിച്ചെട്ടു. എണ്ണിയാലോടത്താത്ത ആ ദൈവ
 ജന്മ പലതും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു ഗണിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവ
 ജന്മമേടും ശങ്കാമഹത്വമേടും പറഞ്ഞുവന്നതിന്റെ
 ആ ശത്രുക്കൾക്കിടയിൽ ദൈവജന്മം തുടങ്ങുന്നതും വർ
 ഞ്ഞുകൊണ്ടും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതും ആ ചിന്തയോടെ പ്രയാ
 ഗിച്ചു പലതും ഗതി പരിവേഷം പ്രാസം മുതലായ മഹാമഹത്വ
 യങ്ങളും ദൈവജന്മം കണ്ടുകൊണ്ടു നിലവിട്ടു
 ചിതറി പിന്തിരിഞ്ഞു കയറുന്നതും. മറ്റൊരു
 ജന്മം ദൈവജന്മം ദൈവജന്മം, ഗണങ്ങൾ, അ
 ശ്വങ്ങൾ, ആയുധങ്ങൾ, മഹത്വം എന്തിനെയെല്ലാം മ
 ഞ്ഞു പുറംതിരിഞ്ഞു കയറുന്നു. അന്നി പിടിച്ചെടുക്കു
 ന്നതിൽ ചെറിയൊരു മഹാമഹത്വമെന്നപോലെ
 അന്ധവായുവാൽ ദൈവജന്മം ചീഞ്ഞുപോയി. മ
 ഞ്ഞു തലയും മുറിക്കു ആ മഹാമഹത്വത്തിൽ പലതും മൂ

മാ. അൽ മീതാബ്ബിനീൻ ദേവന്മാർ നാഥനില്ലാതെ
 യി ഉഴന്നു ഏറത്താളെന്നില്ലാതെ മാതൃക അന്നു ചെയ്തു.
 തന്നെ കണ്ട ദേവന്മാർ ആ യോഗത്തോടു വിളിച്ചു
 കൈയ്യെടുത്തെന്നായി ഉത്തരവിട്ടിട്ടു ആശ്ചര്യം
 പിടിച്ചു.

“നാല്പതാം ശതാബ്ദം, നിങ്ങൾ വേദിക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്കു നന്നായുണ്ടായെട്ടു. നിങ്ങൾ ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുകയും നിങ്ങളുടെ നേർത്തു വിതയ്ക്കലുകൾ തിരിയുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ വ്യത്യസ്ത നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്, ദൈവത്തോടു ചേർന്നുനിൽക്കാനായ ഒരു പന്തളം നിങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കണം. ഏതാനുംപ്പോഴായി ഇവ മറ്റൊരു നാളിയിൽ പാറത്തുറവല്ല പാൽ കെട്ടായിരിക്കും. നിങ്ങൾക്കു ദൈവം വേദം വേദിക്കട്ടെ.”

ഇന്ദുക്കൻ ഈ വിളി കേട്ടപ്പോൾ ഭയത്താൽ നാ
ചലിച്ചു തിരിയേ വന്നു. അവർ ഇന്ദുനെ കൈയ്ക്കു ചിറ്റ
കൊണ്ട് അസുരന്മാരോട് ഉറച്ചുനിന്നു പൊങ്ങി. രാമൻ
ബലന്താരം തെങ്ങു കൂട്ടം കഥാഭാഗത്തായെ സരസ്വ
താർ വസുക്കൾ മുതലായവരെ കൈയ്യെടുത്തു നൃപന്മാരെ
കൂട്ടത്തോടെ ഏരിച്ചു. അവർ ക്രമമായി ശത്രുക്കളെ
നൃപത്തിൽ തെരുതെരു അന്വർത്തം തൂകി. ആ ശതങ്ങൾ
കൈയ്യെടുക്കുന്നതിൽനിന്നു ധാരാളം രക്തം കടിച്ചു. ദേ
വദാസന്മാരെക്കൂടി പിടിച്ചുപാഞ്ഞു ചെല്ലുന്ന കൂടമ്പകൾ
പാർവതത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമായതടപരലെ ചുറ്റും വി
ഴുത്തു കാണുന്നതിനാൽ, അന്വകളോടു മുറിഞ്ഞു തകർന്ന
കൈയ്യെടുക്കുന്നതിനെ പൊട്ടിച്ചിട്ടു കർത്തിയവരായ്

സമുദ്രം വീണ്ടെടുക്കുവാൻ ഇങ്ങിനെ ആ യുദ്ധത്തിൽ ദേവ
ഗണത്താൽ വിവിധശരങ്ങളും കൈകൾക്കു സംരക്ഷണമായി
തന്നിന്നു ദാനവസൈന്യം ഒടുവിൽ പിന്നിടിക്കേണ്ടതി-
ന്നു കണ്ടു ദേവന്മാർ മരിച്ചു സന്ദർശനത്താൽ ആയു-
ധങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ ആർക്കുവീളിക്കൂയും പലതവ-
രകൾ തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടു മുഴക്കം ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ ദേ-
വന്മാരും ദൈത്യന്മാരും പരസ്പരം കൊന്നുകൊണ്ടു ക-
രുണാസമുദ്രം പരിവർത്തിതമാകുന്നതുപോലെ ഏ-
കപ്രകാരം വിവിധവാദ്യങ്ങളിൽനിന്നു മഹാശബ്ദം പുറപ്പെ-
ട്ടുമിട്ടു മഹാദാനവന്മാർ ഭീഷണമായി ഗർജിച്ചു. ഇ-
ങ്ങനെയായിട്ടു ദൈത്യസൈന്യത്തിൽനിന്നു മഹാ-
ശബ്ദമായ മഹിഷാസുരൻ ഒരു നെടിയ ചേതെടുത്തു
കൊണ്ടു മുന്നേട്ടിറങ്ങിവന്നു. ദേവന്മാർ മൂടുന്ന ആദി-
ത്യനെപ്പോലെ പ്രാശ്നിക്കുന്ന അവൻ മലായന്തി വ-
രുന്നതു കണ്ടു ദേവന്മാർ പാഞ്ഞുതുടങ്ങി. മഹിഷൻ
ആ ഹിമകാരമായ പർവ്വതത്തെ ദേവസൈന്യമദ്ധ്യത്തി-
ലേക്കു ഏറിത്തു. അതരൂ പതിനായിരം ദേവന്മാർ മ-
രിച്ചുപോയി. സിംഹം മാനുകൾക്കിടയിലെന്നപോലെ,
മഹിഷൻ ദാനവസൈന്യത്തോടുകൂടി ദേവസൈന്യത്തി-
ൽ പാഞ്ഞുകയറി അടിച്ചതകത്തു. ഇന്ദ്രാദിദേവന്മാർ
ഏറ്റവും ഭീതരായി ആയുധങ്ങളും കൊടികളും കൈ-
വിട്ടു ഓടിക്കൊണ്ടു. അപ്പോൾ ശ്രദ്ധേയമായ മഹിഷൻ
പലതെന്ന് ഓടിച്ചെന്നു തടുന്നോടിക്കണ്ടു ആ മഹാദേ-
വൻ സ്ഥിതിചെയ്ത മഹാമന്തിന്റെ അർച്ചനാദി-
യ്ക്കൽ പിടിച്ചു. മന്ദ്രാലത്തിൽ മഹിഷൻ കയ്യുറന്നു

ചാടിപ്പിടിച്ചതുകൂടി ആകാശവും ഭൂമിയും കരയും
 യും മെയ്യികൾ മോയിച്ചു വിഴിയും ചെയ്തു. മേയ്യ
 പൂന്താനം മഹാകായനായും ആയ ദൈത്യന്മാരാലുള്ള
 തന്മയരും ജനം കീട്ടിയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു സന്തോഷം
 കവിഞ്ഞു് ആത്തുവിളിച്ചു. സർവ്വഭൂതനാഥനായ ഭഗ
 വാനാകട്ടെ, യുദ്ധത്തിൽ മെയ്യിനെ കൊല്ലുന്നതിന്നു്
 ആ ദൈത്യാവിന്റെ അനുകൂലമായ കാത്തിടേയ്ക്കനെ
 സ്മരിച്ചു. മേയ്യനായ മെയ്യിൻ അഭ്രാമത്തെ നോക്കി
 ഭയത്താലേ വിറപ്പിക്കയും അസുന്ദാരാ ചിരിപ്പിക്കു
 യും ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഗർഭിനിപോല അസുന്ദരാക്കു് അത്തരം
 കലാരംഭം നേരിട്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് മഹാസേനൻ ക്രോ
 ധത്താൽ സൂര്യനെപ്പോലെ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെ
 ചെന്നു് കൈവസ്ത്രം ധരിച്ചുകൈമാലകൾ ചാഞ്ചി ചെറ
 ന്ചട്ടയണിഞ്ഞു കൈപ്പാലങ്ങൾ പൂട്ടിയ ആഭിരൂപ
 വും കനകപ്രസാദമായ മേന്മയിൽ കയറി മെയ്യിനാടു്
 ഇറങ്ങത്തുവരുന്ന മഹാബാഹുവായ കമാനേ കണ്ടു ഭീ
 വകൈസന്ദ്രം പോകട്ടെത്തിലക്ഷ തിരിഞ്ഞു പാഞ്ഞുവന്നു.
 മെയ്യിനെ കത്തിപ്പിളർത്താൻ കൈപ്പൂക്കു ഉജ്ജ്വലി
 തമായ പെട്ടെത്തു മഹാബാഹായ മഹാസേനൻ ഉര
 കോടെ ചാട്ടി. ആ ചേലു് ദൈത്യന്മാന്റെ മിഥാശിര
 സ്സു് അടിമോടെ മുറിച്ചുതള്ളി; തലമുറ മേരിയൻ ച
 ത്തുവിഴിയും ചെയ്തു. അവന്റെ തല പതിനാലു മേര
 മായ അകലത്താലെ തെറിച്ചുപിണതു. പശ്ചിമപോലെ
 പഴിമടച്ചുകിടക്കുന്ന ആ ശിരസ്സാൽ ഉത്തമകരുമാല
 ത്തിലേക്കു യഥാസമയം കടക്കുവാൻ ആക്കം കഴിയ

നായി. വേൽ ചാട്ടമ്പോഴൊക്കെയും ആതു അന്തരകാരി
 യും ശത്രുക്കളെ കൊന്നു സ്കന്ദന്റെ കൈയിൽത്തന്നെ
 തിരിച്ചുവരുത്തു സർവ്വതം കഴി. ശ്രീമാനായ മഹാ
 സേനൻ ശരണമി പ്രതോശിച്ചു കൊത്തൊടകിയതു ക
 ിച്ചു ബാക്കിയുള്ള യോദ്ധാക്കളെയും വേടില്ല വിര
 മ്യോട്പ്പെട്ടതി. സ്കന്ദൻ പാരിഷദന്മാരോടൊരു ദൈ
 ത്യന്മാരെ പിടിച്ചു ചോര കടിച്ചു കൊന്നതിന് അതി
 നെയും അന്തരകാരിയെപ്പോലെ നശിപ്പിച്ചു. ഭട്ടവിൽ അ
 ധകാരത്തെ സൂര്യനും വൃഷ്ടന്റെ അഗ്നിയും കാരി
 നെ കാരും എന്നപോലെ സ്കന്ദപാർശ്വന്മാർ ദാനവ
 ന്മാരെ നിശ്ശേഷം മുടിച്ച് ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചുതുങ്ങി.
 കീർത്തിമാനായ സ്കന്ദൻ സ്വന്തം വീര്യത്താൽ ശത്രുക്ക
 ളെ മുതിച്ചു ദേവന്മാരുടെ പുജയോഗ്യനാകുന്നു മഹാശാ
 ന്ദൻ ഭൂമിയിൽ ചെന്നു നമസ്കരിച്ചു. സർവ്വ ശ്ലോകരൂപ
 ത്തിയ സൂര്യനെപ്പോലെ പ്രാശ്നിക്കുന്ന കർത്തികേ
 തൻ ശത്രുക്കളെയെല്ലാം നശിപ്പിച്ചു മഹാദേവന്റെ ഭൂ
 മിയിൽ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു നിൽക്കുമ്പോൾ ദേവന്മാർ
 ചെന്നു് ആ മഹാസേനനെ അശ്ലേഷിച്ചു തന്റെ കൃത
 ന്തയെ വെളിപ്പെടുത്തി.

ഇത്രയും:—“ബ്രഹ്മാവിൽനിന്നു കിട്ടിയ വാല്മീകീയവർണ്ണനാ
 ടകൃഷ്ടിയ ഈ മഹിഷൻ ഭവാനാൽ ഇതര ഹതനായി.
 ദേവന്മാരെ പുല്ലുചോല കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈ
 ദേവകളെക്കൊന്നു മഹാബാഹുവും വിജയിശ്രേഷ്ഠനായ
 ഭവൻ ഇനിയില്ലാത്താക്കി വിട്ടു. അങ്ങനെ ഭൂമി
 കപ്പുപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന മഹിഷാസുരന്മാരായ

അനേകഗുണം സമാധിപ്പെട്ടതും ചെറു നഗ്നപ്പിരിയായി
 അന്നു. മറ്റുള്ള മനോഹരമായ നൂറുകൾക്കുമായി
 ചെറുതും അനുചരന്മാർ തിന്നുതീർക്കുകയും ചെയ്തു. ഇ
 രണ്ടുപതിയെന്നപോലെ ചെറുതും യുദ്ധത്തിൽ അഭയ
 നായ പ്രഭുവാണ്. ഇന്ന് ഇവിടെ ചെയ്തതു ചെ
 രുതും പ്രഥമകർമ്മമായി വിളിക്കാത്തതും. അപ്പോഴു
 യ കീഴ്ത്തി മൂന്നു ലോകങ്ങളിലും ജവാനുണ്ടാകും. ഇന്നു
 മുതൽ സുരന്മാരെല്ലാവരും മഹാമുക്തനായ ചെറുതും
 വശഗന്മാരാണ്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു ഇന്ദ്രൻ ശി.ചരൻ അനന്ത
 വാണി ഭവനങ്ങളോടുകൂടി സ്വസ്ഥനായിത്തന്നെ ചെ
 യ്തി. ദ്രേവത്തിൽനിന്നു തിരിയെ ചെറുതും അടുത്തു
 ട ഇന്ദ്രൻ തന്നെപ്പോലെ സുന്ദരനായിത്തീർന്നു
 കെന്തീ ഉന്നത്തിക്കയറ്റി. ഇങ്ങിനെ സുന്ദരൻ മേ
 നവഗണങ്ങളെക്കൊണ്ടു മഹാവിജയം പുലിനായി
 കരേ പകർത്തുകയും മെത്രലോകത്തെയും ജയിച്ചു സർവ്വ
 ജനമന്യനായി ശോഭിച്ചു.